

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουθέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παῦ. — Γεωργίου Ὁρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἰκαρχαίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ 5^{ον} ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

(Συνέχεια)

Ε'

Ἐξομολογήσεις.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ Καικιλία μεταβαίνουσα εἰς τὴν Μαγευμένην Πέτραν διετέλει ἐν ὑπερβολικῇ διεγέρσει

Διανοεῖτο μῆτοι οἱ συγγενεῖς στεροῦνται τῆς δυνάμεως τοῦ διακρίνειν τὸ καλὸν ἢ τὸ κακὸν μετὰ πλειοτέρας διορατικότητος ἢ τὰ παιδιὰ μῆτοι ὑπάρχει νόμος ἀπαραβίαστος τοῦ ὑπακούειν εἰς τὰς συμβουλάς ἐκείνων, οἵτινες εἰσὶ μόνοι ἱκανοὶ νὰ μᾶς διευθύνωσι, καὶ μῆτοι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τιμωρεῖται τις διὰ τὴν ἀλαζονίαν τοῦ βασιζέσθαι εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀπορρίπτειν τὰς γνώμας τῶν φυσικῶν ὁδηγῶν τῆς ἀπειρίας ἡμῶν.

Αὕτη ἠκολούθησε τὰς ἰδιοτροπίας αὐτῆς καὶ σκληρῶς ἦδη ἐτιμωρεῖτο.

Ἐκεῖνος, ὃν ἠγάπα, μὴ τολμῶσα νὰ ὁμολογήσῃ τὸν ἔρωτά της, ἦτο υἱὸς φονέως καὶ οὐχὶ φονέως φονεύοντος ἐν παροξυσμῶ συγγνωστέας ὀργῆς ἢ ἔνεκα μίσους ἢ ζηλοτυπίας ἀγρίας, ἀλλ' ὡς ληστής διὰ νὰ κλέψῃ τὸν ὑπ' αὐτοῦ φιλοξενούμενον.

Ὁ στρατηγὸς εἶχεν ἀφηγηθῆ αὐτῇ τὴν σκηνὴν μετὰ πολλῶν προφυλάξεων, ἀλλ' ἐν πάσαις αὐτῆς ταῖς λεπτομερείαις.

Αἱ περιστάσεις ἦσαν τόσῳ σοβαραὶ ὥστε ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ, ἡ ἐξαδέλφη τῶν Κεραναδάλ τούτων, εἶδει νὰ γνωρίζῃ πάντα ταῦτα. Τὰ ἐγνώριζε λοιπὸν.

Καθ' ἣν στιγμὴν μετέβαινε εἰς τὴν Μαγευμένην Πέτραν ἐπὶ τοῦ Ζεφύρου ἀφρίζοντος ἐκ τοῦ καλπασμοῦ, διετέλει ἐν ἄκρα ταραχῇ.

Δὲν ἐγνώριζε πλέον τί ν' ἀποφασίσῃ.

Τὸ συμβᾶν τοῦτο κατέστρεφε πάντα

αὐτῆς τὰ ὄνειρα. Ἐνώπιόν της δὲν ἔβλεπεν ἤδη εἰμὴ σκότος καὶ ἄβυσσον.

Ὡς καὶ τὴν πρώτην φορὰν, ὁ Κορεντῖνος ἀνέμενε αὐτὴν καὶ ἐκεῖνος δ' ἐπίσης ἦν ἐν σκληρῇ ἀγωνίᾳ.

Ἀκούσας τὸν ποδοβολητὸν τοῦ ἵππου ὀλίγου δεῖν νὰ λιποψυχήσῃ ἡ δρασίς του ἐθολώθη καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βράχου ἵνα μὴ πέσῃ.

Ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ ὠχρὰ, σύνοφρος καὶ ὀργίλη ἔστη ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ ἀποτόμως εἶπε :

— Κορεντῖνε, ἔρχομαι πρὸς σὲ ὡς φίλη. Μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι οὐδὲν κακὸν σοὶ εὐχομαι, ἀλλ' ὅ,τι συμβαίνει εἰς ἄκρον μὲ ταράσσει. Εἶναι μέγα δυστύχημα διὰ σᾶς, δι' ὅλους ἡμᾶς. Ἐρχομαι νὰ σὲ ἐρωτήσω τὴν ἀλήθειαν. Ἄμα τὴν μάθω θ' ἀποφασίσω. Θέλω νὰ μοὶ τὴν εἶπῃς ἀπροκαλύπτως. Ἡ ἀτιμία τοῦ μὲν ἀντανακλᾷ ἐπὶ τῶν δέ. Εἴμεθα συγγενεῖς καὶ συνυπόχρεοι. Τί συμβαίνει ;

— Δὲν γνωρίζω.

— Ἔσο εὐλιχρινῆς.

— Δὲν γνωρίζω, ἐπανέλαβεν ὁ Κορεντῖνος. Δὲν γνωρίζω περισσότερα ἀπὸ σᾶς, τὸ ὀμνῶ. Εἶμαι ἀπηλιτισμένος, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπεν ἡ νεῆνις ἀφιππεύουσα. Ἄς συζητήσωμεν. Πρὸ δέκα ἐτῶν ὁ πατήρ σου εἶχε χρέη. Ὁ ἰδικὸς μου ὠφείλε νὰ τα πληρώσῃ. Βλέπεις ὅτι ἀναγνωρίζω τὸ λάθος. Δὲν τὸ ἐπραξε καὶ ἔπταισε διὰ τοῦτο. Καὶ ὅμως τὰ χρέη ἐκεῖνα ἐπληρώθησαν. Ὑπὸ τίνος ; Πῶς ; Μὲ τί ;

— Δὲν γνωρίζω, σᾶς ἐπαναλαμβάνω.

— Ἀποφεύγεις νὰ μοὶ τὸ εἶπῃς. Δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ ἢ ἡ ἐξομολογήσεις αὕτη προσβάλλει τὴν φιλοτιμίαν σου ! Τὸ ἐννοῶ ἡλιχρινῆς ὅτι ἀρκετὰ θὰ μὲ ἐξετίμας ὥστε νὰ μοὶ ὁμολογήσῃς τὰ πάντα. Θὰ ἐζητοῦμεν ὁμοῦ τὸ μέσον τῆς σωτηρίας. Ἐνόμιζα ὅτι σὲ μετεχειρίσθην ὡς ἀδελφὸν καὶ ἔτι πλέον, ὡς φίλον, δι' ὃν δὲν ἔχει τις μυστικά. Τί ἄνθρωπος εἶσαι ; Εἰσθε λοιπὸν σεῖς ἀπὸ σίδηρον ; Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συνέβῃ εἰς τὴν οἰκίαν σας τόσῳ σοβαρὸν γεγονός χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζετε ἢ τοῦλάχιστον νὰ τὸ μαντεύσετε. Τὴν ὥραν ταύτην ἡ δικαιοσύνη εἰδοποιήθη, καὶ θὰ ἐνεργήσῃ ἀνακρίσεις. Τοιουτοτρόπως θὰ γνωσθῇ ὅτι οἱ Κεραναδάλ, οἱ ἐξαδελφοὶ τῶν Φοντερόζ, εἶναι λησταί. Ἰδοὺ τί πρέπει νὰ προλάβωμεν. Ὑπερασπισθῆτε. Διὰ τοῦτο ἦλθα νὰ συνεννοηθῶ μαζύ σου καὶ νὰ δυναθῶ νὰ πραγματοποιήσω τὸ ὄνειρόν μου· τίς οἶδε ; Θάρρει ! Ἔσο ἀνήρ ! Μήπως ἐγώ, κέρη οὔσα, ἔχω πλειοτέραν ἀπὸ σᾶς σταθερότητα !

Ἰδρῶς ψυχρὸς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου τοῦ Κορεντῖνου.

Εἰς τὴν τελευταίαν ἐκείνην φράσιν, προφερθεῖσαν μετὰ ταραχῆς προδιδούσης αὐτῇ, ἡ Καικιλία ἀπεκάλυπτεν αὐτῷ σαφῶς τὸν πόθον αὐτῆς μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης σκοτεινὸν δι' αὐτόν.

Ἐπεδείκνυεν αὐτῷ τὸ ἀδύνατον τῆς ἐνώ-

σεως μετ' ἀτιμασθείσης οἰκεγενείας, τὸ κώλυμα τοῦτο ὅπερ αἴφνης παρενεβάλετο μεταξὺ αὐτῶν.

— Λοιπὸν ! ναί, εἶπεν ὁ Κορεντῖνος, ναί, τὸ πιστεύω, εἶν' ἀληθές !

Καὶ αἴφνης ἀνορθούμενος :

— Ἄ ! ἀνέκραξεν, οἱ πατέρες μας θὰ δώσωσι λόγον διὰ τὸ κακὸν, τὸ ὅποιον ἐπροξένησαν διὰ τῆς διαιρέσεως αὐτῶν, τῆς φιλοδοξίας καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ των. Με ὀλίγον χρυσίον, μὲ τὴν γενναιοφροσύνην, βοηθούμενοι ἐν τῇ ἐνώσει, ἀντὶ νὰ διατελώσιν ἐν τῇ διχονοίᾳ ὡς Γουέλφοι καὶ Γιβελίνοι, ὡς Μονταγιού καὶ Καπελέττοι, ἤθελον ἀποτρέψαι τὸ κακὸν καὶ σώσει ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἄβυσσου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκυλίσθη ἡ εὐτυχία, ἡ χαρὰ, ὁ ἔρωσ καὶ ἡ τιμιότης !

Καὶ μετὰ μικρὰν σιγὴν :

— Εἶχατε δίκαιον πρὸ ὀλίγου, δεσποινὴς Καικιλία. Ὑπάρχουσι μυστικά, τὰ ὁποῖα καταθλίβουσιν. Εἰς Τιτὰν θ' ἀπέθνησκεν ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῶν. Ἐχω καὶ ἐγὼ ἐν καὶ θὰ σᾶς εἶπω τὰ πάντα.

Ἐσιώπησε.

Τὰ χεῖλη τοῦ ἔτρεμον.

— Πάσχεις, Κορεντῖνε ; ἠρώτησεν ἡ νεῆνις.

— Ναί, ἡ ἐξομολογήσεις αὕτη εἶναι βαρεῖα δι' ἐμέ. Εἶναι φοβερά. Πόσον θὰ μὲ μισήσητε καὶ θὰ μὲ ἀπεχθάνεσθε ἀφοῦ μὲ ἀκούσετε ;

— Τίς οἶδε !

— Θὰ εἰσθε ὑπὲρ τὸ δέον ἀγαθὴ ἀνμᾶς συγχωρήσετε. Εἰς ἄγγελος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ πράξῃ. Ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ σᾶς τὸ εἶπω. Ἀκούσατέ με.

Ἦρχισεν ὀμιλῶν λίαν ταχέως καὶ χαμηλοφώνως ὡς εἰ ἐφοβεῖτο τοὺς ἐν τῷ σκότει περὶ αὐτὸν βράχους.

— Σᾶς ἐμισοῦμεν θανασίμως σᾶς καὶ τοὺς ἰδικούς σας. Ἡ ἔπαυλις τοῦ Πενοῆ εἶχεν ὁμοῦσι τὴν ἐξόντωσιν τῶν κυρίων τοῦ Σαῖν-Ζιλδὰς. Ὁ Ἰάκωβος καὶ ἐγὼ εἴμεθα μόνοι ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ πατρός, ὅστις ἔκτοτε ἀπέθανεν ἀθλίως νύκτα τινα χειμῶνος εἰς τὴν χιόνα, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν τυφῶν μᾶλλον ἢ ὑπὸ τοῦ δηλητηρίου, τὸ ὅποιον ἔλαβεν.

Ὁ 16 καὶ ἡ Ἄγνη οὐδὲν ἐγνώριζαν. Ὁ Κλαύδιος ἦτο παιδίον. Ἡ μήτηρ μας ἔμαθε τὰ πάντα κατὰ τὰς ἀϋπνίας τοῦ συζύγου της.

Σᾶς ἐμισοῦμεν διότι ἐταλαιπωροῦμεθα ἐν πενίᾳ μεταξὺ τῶν γυμνῶν τοίχων μας, διότι ὁ πατήρ μου ἐξηυτελίσθη ἐνώπιον τοῦ ἰδικοῦ σας, ὅστις ἠδύνατο νὰ μᾶς σώσῃ δι' ἐνὸς ὀβολοῦ καὶ δὲν ἐφάνη γενναιοφρῶν διότι οἱ φύλακες μᾶς κατεδίωκον ὡς ἀλώπεκας ἢ λύκους, ὅσας τις τὴν νύκτα ἐκυνηγοῦμεν εἰς τὴν χέρσον διότι οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες, τοῦ Λεσγιδοῦ ἐπὶ κεφαλῆς, ἐκάλυπτον τὰς θύρας μας δι' ἀπειλητικῶν ἀγγελιῶν, καὶ δὲν εἶχομεν ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ νὰ ἀποδιώξωμεν τὰ δυσόσινα αὐτὰ πτηνά, ἅτινα ἐκρῶζον προαγγέλλοντα ὅτι θὰ ἐπώλουν τὴν γηραιὰν ἔπαυλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔζησαν γενεαὶ Κεραναδάλ, καὶ ὅτι θὰ ἐδήμειον τὰ πεπαλαιωμένα ἐπιπλά μας

διότι ἐβλέπομεν ὅτι ἐπλησίαζεν ἡ ὄρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ μας καὶ ἡ Ἀγνή θὰ ἠναγκάζοντο νὰ ζητήσωσιν ἐργασίαν, καὶ διότι ἡ Ἀγνή, ἐξαιτίας ὠραίας, θὰ ἦτο ἐπονεϊδιστος εἰς τὰς κόρας πανδοχείου τινος. Μία Κερανδάλ!

Σὰς ἐμισοῦμεν τέλος, διότι δικαίως ἢ ἀδίκως σὰς ἀπεδίδομεν πᾶσαν δυστυχίαν μας εἰς σὰς, ἥτις ἐζείτε ἐν εὐδαιμονίᾳ καὶ πολυτελείᾳ καὶ δὲν κατεδέχεσθε νὰ ρίψητε ἐν βλέμμα εἰς τοὺς δυστυχῆσαντας συγγενεῖς σας, ἐνῶ ἡμεῖς ἂν ἤμεθα εἰς τὴν θέσιν σας, θὰ σὰς ἐτείνουμεν τὰς ἀγκάλας λέγοντες: Λάβετε, πληρώσατε, ζήσατε! Μήπως δὲν ἤμεθα ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, τῆς αὐτῆς καταγωγῆς!

Νύκτα τινα, ἀπελπισθεὶς, τὴν παραμονὴν τῆς καταστροφῆς, ὁ πατὴρ κατελήφθη ὑπὸ πειρασμοῦ.

Εἰς λησμονηθεὶς συγγενῆς του, σχεδὸν ἄγνωστος, τὸν ὁποῖον ἡ πενία εἶχεν ἀποδιώξει τοῦ τόπου, ὁ πατὴρ τῆς νέας αὐτῆς Ζουάννας Τρελάν, ἥτις εἶναι εὐγενῆς, ἀγωνιᾷ δὲ ἤδη εἰς μίαν κλίνην τοῦ πανδοχείου βληθεῖσα ὑπὸ συμφορᾶς, τῆς ὁποίας νομίζω ὅτι αἷτιος εἶναι ὁ Λεσγιδού, ὁ πατὴρ τῆς, λέγω, ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν μας τὴν νύκτα.

Ἦν κατὰ τὸν πόλεμον.

Ὁ Ἰβ παρέλαβεν αὐτὸν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, χωρὶς κάνεις νὰ παρατηρήσῃ αὐτόν.

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ἐγὼ εἶχομεν στρατολογηθῆ.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὠνομάζετο Νοὲλ Τρελάν.

Ἦτο ἐξάδελφος τοῦ πατρὸς μου καὶ ἰδικός σας ἐπίσης συγγενῆς.

Ἦρχετο ἀπὸ μακρόθεν, ἐκ τῆς νήσου τοῦ Βουρβόνου, ὁπόθεν ἔφερε περιουσίαν ἀγνωστὴν πόσιν.

Εἶχεν εἰς τὸ θυλάκιόν του μέγα ποσόν.

Ὁ πατὴρ μου κατελήφθη αἴφνης ὑπὸ ἱλίγγου ἐν τῇ κατεχούσῃ αὐτὸν πενίᾳ.

Θὰ ἐφόνευσεν ἀληθῶς, οὐδεὶς ποτε μᾶς τὸ εἶπε, τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον, ὅστις ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτόν. Θὰ ἔρριψεν ἔπειτα τὸ πτώμα του εἰς τὸ ἔλος. Τοῦτο εἶναι μία ὑπόθεσις. Ἦ μήτηρ μας ἔμαθε τὸ μυστικὸν τοῦτο, τὸ ὁποῖον τόσον καιρὸν διεφύλαξε χωρὶς νὰ προδοθῆ, καὶ τὸ ὁποῖον τῇ ἐσάλυψεν τὸ λογικόν. Τὰ χρέη ἐπληρώθησαν. Τώρα πρέπει νὰ πληρωθῆ τὸ χρέος τοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον συνήφθη ἐκ τοῦ ἐγκλήματός του. Δὲν εἶναι ὅμως τοῦτο μόνον φθάνω εἰς τὴν σκληροτέραν στιγμὴν τῆς ἐξομολογήσεώς μου.

Σὰς εἶπον ὅτι σὰς ἐμισοῦμεν ἀγρίως.

Εἶναι ἀληθές.

Ἐξαγριωθεὶς ἐκ τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ διέπραξεν, ὁ πατὴρ μου ἐγκατέλιπε τὸ Πενοί. Ἐνόμιζεν ὅτι θ' ἀνεκουφίζετο διαπραττων ἄλλα καὶ ὅτι, ἀποκτῶν περιουσίαν, θὰ ἀπέβαλλε τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως. Ὁ μαρκήσιος δὲ Φοντερόζ ἦτο τότε εἰς τὰ περίξ τοῦ Ὀρλεάν. Ὁ Ἰάκωβος ἀπεπέλει μέρος τοῦ συντάγματός του.

Ὁ μαρκήσιος καὶ σεῖς εἴσθε τὰ δύο

μόνα ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα παρενβάλλοντο μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν ὑπαρχόντων τῶν Κερανδάλ. Τὸ Σκιν-Ζιλδάς, διὰ τοῦ θανάτου σας, θὰ ἐγίνετο ἰδιοκτησία μας. Εἴμεθα οἱ μόνοι συγγενεῖς σας μετὰ τῶν Τρελάν καὶ εἴσθε πολὺ νέα διὰ νὰ μᾶς ἀπογομώσητε διὰ πράξεως τῆς θελήσεώς σας. Ἐννοεῖτε;

Ἡ Καικιλία ἠκροῶτο ἐν σιγῇ.

Οὐδὲ κἂν ἐκινεῖτο.

— Ἐξακολουθεῖ, εἶπε τῷ Κορεντίνω.

— Μετὰ τινα καιρὸν ἀπὸ τῆς συνεντεύξεως τοῦ πατρὸς μου καὶ τοῦ Ἰακώβου, ὑπέλαβεν ὁ Κορεντίνος, διότι συνητηθήσαν εἰς τὰ περίξ τοῦ Κουλιέ, ὁ πατὴρ σας ἐβλήθη ὑπὸ σφαίρας τὴν νύκτα εἰς τὸ δάσος τοῦ Μοντουρέ πλησίον τοῦ Βιλερσεξέλ. Ἡ σφαῖρα ἐκείνη δὲν ἦτο πρωσοικῆ.

Καὶ πάλιν ἐσίγησεν.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἔμενεν ἀκίνητος μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔκλεισεν.

— Ἐξακολουθεῖ, εἶπε πάλιν αὐτῷ.

— Ἄν μὲ ἐρωτήσατε διατὶ ζῆτε, σεῖς, ἡ ὁποία εἶχατε ἐπίσης καταδικασθῆ, σεῖς τὸ ἀνίσχυρον καὶ τελευταῖον ἐμπόδιον, ἀληθῶς δὲν γνωρίζω νὰ σὰς τὸ εἶπω. Οὐδ' ἐγὼ αὐτὸς ἐννοῶ. Καὶ ἐν τούτοις ἦτο εὐκολώτατον νὰ σὰς φονεύσωμεν.

Ἄμα ὁ πόλεμος ἐτελείωσεν ἐπανήλθομεν εἰς τὸν τόπον μας.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Οἱ νέοι ἔβλεπον ὅτε μὲν τοὺς γονεῖς των, ὅτε δὲ τὸν Ρογήρον, ὅστις ἐφρόνουν εἶχε δικαίαν ἀφορμὴν νὰ ἐξοργίζεσθαι, ὦν κατὰ τοιοῦτον τρόπον δεδεμένος. Ἄλλὰ, φοβούμενοι μὴ ἤθελε πράξωσι τι κακόν, ἐσιώπων, θαυμάζοντες τὴν σοβαρότητα τῶν πατέρων των.

Αἱ νεανίδες, εἴτε ἀπὸ ἀγαθῆς φύσεως, ἐξαφανιζομένης σὺν τῇ παρελεύσει τῶν ἐτῶν, εἴτε ἐξ ἀδυναμίας, ὡς πιστεύω, ἐπλησίαζον μᾶλλον, ἢ οἱ ἄλλοι, εἰς αὐτὸν λέγουσαι:

— Ὁ πτωχός! — Ἀμαρτία! — ὦ, θὰ ἦτον εὐμορφος! — Ἄν ἐγίνετο καλά, θὰ ἔδινα τὸ καπέλλο, τὸ ὁποῖον ὁ θεὸς μου ὁ παπᾶς μῶφερε ἀπὸ τὸ πανηγύρι. — Καὶ ἐγὼ τὸ φουστάνι μου τὸ κυριακάτικο. — Ἄμ δέ! μὲ τὰ καπέλλα καὶ μὲ τὰ φουστάνια δὲν κινεῖται ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ, εἶπε διὰ γλυκυτάτης φωνῆς κοράσιον, ὁμοιάζον πρὸς ἀγγελον. Ἄς δεηθῶμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά, καὶ ἴσως ὁ Θεὸς μᾶς ἀκούσῃ. Εἶναι τόσον κα-

λός, καθὼς μοῦ ἔλεγεν ἡ μαμά, καὶ θὰ τὸν παρακαλέσωμε νὰ κάμῃ ἕνα πρᾶγμα καλόν. . . πῶς γίνεται νὰ μὴ μᾶς ἀκούσῃ;

Καὶ αἱ νεανίδες, συμμορφωθείσαι πρὸς τὴν συμβουλὴν ταύτην, προσηυχῆθησαν θερμότατα ὑπὲρ τοῦ δυστυχούς. . . ἀλλ' ὁ δυστυχῆς δὲν ἐμελλε ν' ἀνακουφισθῆ.

Ὁ Ρογήρος παρετήρησεν αὐτάς, ὠραίας ἀπὸ φύσεως, ὠραιότερας ἔτι καθίσταμένας ἐκ τῆς στάσεως, ἣν εἶχον λαβῆ προσευχόμεναι.

Δὲν ἦτο δὲ ἀπρόσιτος εἰς τὰ τοιαῦτα συναίσθηματα. Ὅθεν ἐστέναζε καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἀνεκουφίσθη, ὡσεὶ ἐπὶ μακρὸν ἀναπαυθεὶς.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐπλήσθησαν δακρύων. Ἦτοιμάζετο νὰ ὀμιλήσῃ ἡσύχως παρὰ τὴν συνήθειάν του, καὶ οἱ κρατοῦντες αὐτὸν θὰ τὸν ἄφινον προθύμως ἐλεύθερον, ἤρκει νὰ ἔσωζον τὴν ζωὴν των. Ἄλλ' ὁ προσκυνητής, ἰδὼν τὸν κίνδυνον ἤρξατο λέγων:

— Ἀδελφοί, ἄς μὴ σὰς ἀπατήσῃ ἡ φαινομένη αὕτη ἡσυχία. . . Ἐνοδόχε, φέρε μου τὸν ἀγιασμόν. . . Παρατηρήσατε, κύριοι, πόσον μεγάλη εἶναι ἡ πονηρία τοῦ καταχθονίου πνεύματος, τὸ ὁποῖον δείχνει ὅτι φεύγει τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὅπου θὰ νικηθῆ. . . Κυττάξετε τί σπασμούς θὰ κάμῃ μόλις ραντισθῆ μὲ τὸν ἀγιασμόν. . . (καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ ξενοδόχου τὸν ἀγιασμόν ἔρριψεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ρογήρου). . . Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. . . λέγετε τὸ Πάτερ ἡμῶν.

— Φονεύσατέ τον. . . (ἐκραύγαζεν ἔξω φρενῶν ὁ Ρογήρος). . . Σκοτώσατε αὐτὸν τὸν Λογγίνον, ὁ ὁποῖος σχίζει τὰς πλευρὰς τῶν ἀθῶων.

— Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν. . .

— Ἄλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. . .

— Ἀμήν! . . . Δεόμεθα. . . ἐξηκολούθησε λέγων ὁ προσκυνητής.

— Ἄ! αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται. . . ἐκραύγασε μετὰ λύσεως ὁ Ρογήρος, προσπαθῶν νὰ διαφύγῃ τὰς χεῖρας τῶν δημίων ἐκείνων καὶ νὰ φονεύσῃ ἢ νὰ φονευθῆ. Τὴν κατάστασιν του δύναται τις νὰ φαντασθῆ μᾶλλον ἢ νὰ περιγράψῃ. Ἴσως θὰ ἐσχημάτιζέ τις ἰδέαν τινα περὶ αὐτῆς ἂν ἐγίνωσκεν ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν θεωρουμένων ὡς γενναίων ἐφευγον μακρὰν σταυροκοπούμενοι. Εἶχεν ἐξαντλήσῃ πάσας τὰς βλασφημίας, ἄς ὁ προσβληθεὶς νοῦς δύναται νὰ θέσῃ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀπεγνωσμένου.

Ὁ ψευδοπροσκυνητής καταχρώμενος ἀσεβῶς, ἔθετεν εἰς ἐνέργειαν πάντας τοὺς κατὰ τῶν πονηρῶν πνευμάτων ἐξορισμοὺς τῶν ἱερῶν βιβλίων· ἀλλὰ τὸ δαιμόνιον δὲν ἔφευγε, διότι δαιμόνιον δὲν ὑπῆρχεν ὅπως φύγη. Οἱ κακοῦργοι παρετήρουν ἐκ διαλειμμάτων τὴν θύραν, ἵνα ἴδωσιν ἂν τὸ πλῆθος ἠραιούτο, ὅπως τὸ βάλλουν εἰς τὰ πόδια. . . Καὶ πράγματι τὸ πλῆθος εἶχε κατὰ πολὺ ἐλαττωθῆ· ἀλλ' ὅμως ἔμενεν ἔτι ἱκανόν, ὅπως ἀνησυχῆ αὐ-

τούς. Τότε ο Ξενοδόχος είπεν εις τὸν προσκυνητήν :

— Κύρ Χαντζῆ, εἴσεῖς ὡς ἱερωμένος ἔξυρετε καλλίτερα ἀπὸ ἐμὲ πῶς διὰ τὴν διώξην κανεῖς ἕνα δαιμόνιο μὲ τοὺς ἐξορκισμοὺς δὲν φθάνει νὰ ἦναι ἅγιος... πρέπει νὰ ἔχη καὶ τὴν χάριν ἀκόμη. Ἐσεῖς ἐλάβετε ἴσως αὐτὴν τὴν χάριν καὶ ἠμπορεῖτε νὰ διώχνετε τοὺς διαβόλους... αὐτὸ δὲν ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις σας...

Ὁ προσκυνητὴς ἐδῆξε τὸ κάτω χεῖλος, διότι δὲν εἶχε φαντασθῆ πρότερον τὸ μέσον τοῦτο, ἐσκέφθη δὲ ἀμέσως νὰ ἐπωφεληθῆ αὐτό, ὅθεν ἐν ταπεινότητι είπεν :

— Ἰδοῦ, ἡ κόνις ἐλησμόνησε τὴν μηδαιμόνότητά της καὶ ὁ Θεὸς ἐτιμώρησε τὴν οἴησίν της. Καὶ ποῖος εἶμαι ἐγώ, πτωχὸς ἀμαρτωλός, διὰ νὰ θελήσω νὰ κάμω θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐδόθησαν μόνον εἰς τοὺς ἁγίους; Ποῖος εἶμαι διὰ νὰ παραλείψω τὸ ἐπιτραχήλιον καὶ τὰ ἄλλα ἱερά, τὰ ὁποῖα χρειάζονται διὰ τοὺς ἐξορκισμοὺς; Ἄδελφοί, χρειάζεται χάρις μεγαλειτέρα τῆς ἰδικῆς μου διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτὸν τὸν βασανιζόμενον... διὰ τοῦτο φρονῶ ὅτι θὰ ἦτον καλὸν νὰ τὸν φέρωμεν εἰς μέρος, ὅπου νὰ εἰμποροῦν νὰ βάλουν ἐπάνω του ἅγια λείψανα καὶ ἁγίας εἰκόνας.

Μόλις ὁ ψευδοπροσκυνητὴς είπε τοὺς λόγους τούτους, καὶ τινες ἤρξαντο βοῶντες :

— Νὰ τὸν πᾶμε εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀγαθὴν, εἰς τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Μηνᾶ. Ἐκαμε τόσα θαύματα. Θὰ κάμῃ καὶ τοῦτο.

— Εἰς τὴν Ἁγία Ἀγαθὴ!... εἰς τὴν Ἁγία Ἀγαθὴ!... ἐπανελάβον πάντες... καὶ προθυμώτερον πάντων οἱ κακοῦργοι, διότι ἕκαστος αὐτῶν ἐνόμιζεν ὅτι ἤσθάνετο τὸν βρόχον περὶ τὸν λαιμὸν του. Ἐφορτώθησαν λοιπὸν τὸν δυστυχῆ νέον λιποθυμήσαντα ἕνεκα τῆς ὑπερμέτρου λύπης καὶ κραυγάζοντες :

— Τόπον, χριστιανοὶ... δι' ἀγάπην Θεοῦ, τόπον νὰ περάσῃ ὁ δαιμονισμένος.

Ἐπιβουλεύοντες δὲ ταῦτοχρόνως τοὺς βραδυκινήτους κατώρθωσαν νὰ ἐξέλθωσιν. Ὁ Ξενοδόχος ἀπεσύρθη εὐρευθῶς εἰς τὸ μέρος, ὅπου ὁ Ρογῆρος εἶχεν ἀφίσῃ τὰ ὄπλα του, καὶ ἐνῶ οἱ μῦς τοῦ στόματός του ἤσχυλοῦντο κραυγάζοντες... «δι' ἀγάπην Θεοῦ!»... ὁ νοῦς του ἐσκέπτετο... «ἂν αὐτοὶ οἱ κατεργαροὶ λησμονήσουν αὐτὰ τὰ ὄπλα, καὶ τὰ κάμω ψιλὰ, θὰ κερδίσω περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἐζημιώθηκα εἰς αὐτὴν τὴν περίστασι...» τὸσον εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ζημία τοῦ ἐνὸς εἶναι κέρδος τοῦ ἄλλου.

Ἄλλ' εἰς τῶν κακούργων, καθ' ἣν στιγμήν ἐξήρχετο τῆς αἰθούσης ἐστράφη, καὶ ἀμέσως ἐπάγωσαν αἱ σκέψεις ἐν τῷ νῷ τοῦ Ξενοδόχου. Ἰσως ὁ κακούργος ἐκεῖνος, ἂν τὸ πλῆθος δὲν ἔκλειεν ἀμέσως ὀπισθὲν του, θὰ ἐπέστρεφεν ἵνα λάβῃ τὰ ὄπλα... Ὁ Ξενοδόχος ἰδὼν αὐτὸν ἐπὶ τέλους διεληθόντα τὴν φλιάν τῆς θύρας, ἤσθάνθη τὴν χαρὰν, ἣν αἰσθάνεται ὁ ἀγόμενος εἰς τὴν ἀγγώνην, ὅταν ἐπὶ τῆς κλίμακος αὐτῆς ἀκούσῃ τὴν χάριν. Ἐξέτεινε τὰς τρεμοῦσας ὡς ἐκ τῆς βεβαιότητος τοῦ κέρδους χειρὰς του, αἵτινες αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς

παρίστων τὴν ἰδέαν τῆς ἀρπαγῆς, ἐπὶ τῶν ὄπλων καὶ εἶτα καρκινωβατῶν καὶ στρέφων ἀπαύστως τὴν κεφαλὴν, ὡς ἡ κλέψασα τὸ ὄψάριον ἀπὸ τοῦ μάγειρίου γάτα, διήλθε ταχέως τὴν αἰθούσαν καὶ ἔδραμεν ἵνα κρύψῃ αὐτὰ ὑπὸ τοὺς ἀνθρακας.

Οἱ κακοῦργοι, οἵτινες διὰ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ Ρογῆρου εἶχον ἐτοιμὴν ἄμαξαν μετὰ δύο ρωμαλέων ἵππων, ἔκλεισαν ἐν αὐτῇ τὸν νέον καὶ ἱπεύσαντες ἔλαβον, βραδέως κατ' ἀρχάς, τὴν εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀγαθὴν τῶν Γότθων ἄγουσαν.

Ἡ πόλις ἤδη δὲν ἀπείχε πολὺ, καὶ τὸ πλῆθος δὲν ἤλαττοῦτο. Ὁ προσκυνητὴς, ὅστις δὲν ἐπεθύμει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἐβασάνιζε τὸν νοῦν του ὅπως ἐπινοήσῃ νέον τέχνασμα, ἀλλ' οὐδὲν κατάλληλον εὗρισκεν. Ἐπὶ τέλους, ὑποκύψας εἰς τὴν ἀνάγκην, ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῆ ἐν καὶ προσκαλέσας τοὺς πρεσβυτέρους τῆς συνοδίας είπεν αὐτοῖς :

— Ἐσκέφθηκα, ἀδελφοί, νὰ φέρωμεν τὸν ἄθλιον αὐτὸν δαιμονισμένον εἰς Βενεβέντον.

— Καὶ διατί αὐτό, ἅγιε Χατζῆ;

— Διότι ἐκεῖ εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Εἰρήνης, ἡ ὁποία εἶναι ἐπίτηδες δι' αὐτὰ τὰ θαύματα.

— Χατζῆ, ἀπὸ ὅ,τι βλέπω δὲν ὑπῆγετε ποτὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Μηνᾶ, καὶ δὲν εἰξέυρετε πῶς οἱ παπᾶδες καθεὶ χρόνον ἀναγκάζονται νὰ βγάνουνε τὰ τάμματα καὶ νὰν τὰ κρεμᾶν εἰς τὴν τραπεζαρία...

— Καλά, ἀδελφοί... ἀλλὰ εἰς τὸ ὕστερο, ὁ ἅγιος Μηνᾶς εἶναι ἀπλοῦς ἅγιος, καὶ ἡ Παναγία εἶναι πολὺ μεγαλειτέρα ἁγία ἀπὸ αὐτόν... μητέρα καὶ νύμφη Θεοῦ, καθὼς εἰξέυρετε...

— Δὲν θὰ ἀρνηθῶ βέβαια ὅτι λέγετε ἅγια καὶ σωστά... Ἀλλὰ καὶ ὁ ἅγιος Μηνᾶς ἔχει καμωμένα μεγαλειτέρα θαύματα, ἀπὸ αὐτὸ καί...

— Μπορεῖ νὰ κάμῃ καὶ τοῦτο; Ποῖος τὸ ἀρνεῖται... Ἄλλ' ἂς ἀφίσουμε τοὺς ἁγίους καὶ ἂς μιλήσουμε διὰ τὰ ἀνθρώπινα. Εἰξέυρετε, ἀδελφέ μου, καλλίτερα ἀπὸ μέ, ὅτι εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀγαθὴν εἶναι ἐπίσκοπος καὶ εἰς τὸ Βενεβέντον ἀρχιεπίσκοπος... Εἰς δὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱεραρχίαν, ὁ ἀρχιεπίσκοπος μπορεῖ νὰ κάμῃ μεγαλειτέρα πράγματα ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο. Ἄς ὑποθέσωμεν τώρα ὅτι ἐκεῖνος πιτυχαίνει καὶ οὗτος ὄχι. Πέστε μου τώρα, ἀδελφοί μου, δὲν θὰ σας ἐλέγχῃ ἡ συνήδησι ὅτι τὸν ἐστείλετε ἀπὸ τὸν Ἡρώδη εἰς τὸν Πιλάτο;

— Οἰμιλεῖτε ἅγια καὶ σωστά, ἀλλὰ καὶ ὁ ἅγιος Μηνᾶς ἔκαμε τόσα θαύματα καί...

— Θὰ κάμῃ καὶ ἄλλα... ποῖος τὸ ἀρνεῖται; Πρέπει νὰ μὴν ἦναι κανεῖς χριστιανὸς διὰ νὰ τὸ ἀρνηθῆ... Ἀλλὰ, τί λέγει ὁ προφήτης;... *Onagrus Silvester intelligisne, me velle ducere illum in ore leonis... in capite draconis.*

Ὁ πτωχὸς ἀνθρώπος, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τῶν λατινικῶν τούτων, δὲν ἐτόλμησε νὰ

εἰπῆ λέξιν. Ἐκεῖνα τὰ *ore leonis* καὶ *capite draconis* ἔκαμαν αὐτὸν νὰ φρικιάσῃ... καὶ νὰ κρυβῆ μετὰ τὸ πλῆθος. Ἡ εἰδήσις ὅτι δὲν ἐπορευόντο πλέον εἰς Ἁγίαν Ἀγαθὴν διεδόθη ἀστραπηδόν, καὶ τὸ πλεῖστον τῶν ἀκολουθούντων διεσκορπίσθη ἀποσυρθὲν εἰς τὰ ἴδια. Καθ' ὅσον δὲ ἡ ἄμαξα ἐπροχώρει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Βενεβέντου καταλίπουςα ὀπισθεν τὴν Ἁγίαν Ἀγαθὴν, ὁμιλοὶ τινες ἤρχισαν νὰ βαδίζωσι βραδύτερον, εἶτα νὰ ἀναπαύωνται, εἶτα νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰς οἰκίας των. Ἡ συνοδία ἤλαττοῦτο βαθμηδόν, ὡς τεμάχιον ὑφάσματος ἐν χερσὶ γραίας ἀπονηματούσης αὐτό. Ἡ νύξ ἤρξατο συγγέουσα τὰ ἀντικείμενα. Τὰ σκοτὴ καθίσταντο βαθμηδόν πυκνότερα, ὅτε οἱ κακοῦργοι, βλέποντες ὅτι ὀλίγοι μόνον νέοι τοὺς ἠκολούθουν, οἵτινες βεβαίως δὲν θὰ ἀπεφάσιζον νὰ διανύσωσι πεζοὶ καὶ ἐν καιρῷ νυκτὸς δεκαπέντε καὶ ἐπέκεινα μιλίων ὀρεινὴν ὁδόν, ἂν μὴ ἦσαν αἱ ἐρωμέναι των, αἵτινες ἐπεθύμουν νὰ ἴδωσι τὸ τέλος, ἀπεφάσισαν νὰ μείνωσι μόνοι, καὶ πρὸς τοῦτο ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀναβολῆς, στρέψαντες τοὺς ἵππους, ὄρμησαν κατὰ τῶν ἀκολουθούντων κτυπῶντες δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, διὰ τοῦ κοντοῦ τῶν δοράτων των.

— Ὅπισω ὑποτελεῖς! ὀπίσω χωριάταις!... (ὠρύνοντο ἐνῶ ἐκτύπων αὐτούς...) Ἦ τὸ σπίτι... κ' εἶναι νύχτα... καὶ ὁ δρόμος εἶναι μακρὸς... καὶ τὸ πρῶν θὰ πέσῃ ὄροσιὰ εἰς τὰ κεφάλια σας.

Οἱ ὑποτελεῖς ἐκεῖνοι ἐπεθύμουν, ὡς ἐπώμεν, νὰ ἐπιστρέψωσιν. Ὅτε δὲ εἶδον τὰ πειστικὰ ταῦτα ἐπιχειρήματα, τῶβαν εἰς τὰ πόδια τρέχοντες δι' ὅλης αὐτῶν τῆς ἰσχύος, καὶ δὲν ἐστάθησαν ἢ ὅτε ἐφθασαν εἰς τὰς οἰκίας των, ὅπου πολλὰ διηγῆθησαν ἀληθῆ, πλεῖστα ὅμως ψευδῆ. Ἦθελον δὲ νὰ ὀπισθῶσι καὶ νὰ καταδιώξωσι τοὺς κακοῦργους, ὅπως λάβωσι περιφανεστάτην ἐκδίκησιν, τὴν ὁποίαν νὰ δαιωνίσωσιν ἐπὶ μαρμάρου, ὅπως μὴ λησμονηθῆ ποτὲ. Ἄλλ' εἰς τῶν γερόντων, ἐγερωθείς, παρετήρησεν αὐτοῖς ὅτι ἦσαν κεκοπιασμένοι, ὅτι εἶχον δύο πόδας, ἐνῶ οἱ κακοῦργοι εἶχον τέσσαρας ὡς ἐκ τούτου, κατὰ τὴν γνώμην του, τὸ καλλίτερον ἦτο νὰ κοιμηθῶσιν, ὅπως ἐγερωθῶσι τὸ πρῶν δροσερώτεροι καὶ οὕτω δυνηθῶσι νὰ καταδιώξωσιν αὐτοὺς ἀποτελεσματικώτερον. Οἱ νέοι ἀντήλλαξαν μετὰ τῶν ἐν βλέμμα καὶ δὲν είπον λέξιν. Ἀλλὰ, μετὰ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, ἀπεφάσισαν νὰ καλύψωσιν ὑπὸ τὰς σινδόνας τοὺς τε λόγους καὶ τὰς σκέψεις τοῦ αἵματος.

Κ'

Ἄπ' ὅποιον ἐμπιστεύομαι, Θεέ μου, φύλαξέ με. Κι' ἀπ' ὅποιον δὲν ἐμπιστεύομαι φυλάγομαι ἐγώ. (Ἐπιγραφή ἐν Ἑρετίᾳ).

— Ποῖος μὲ βοηθεῖ;... (ἔλεγεν ἀσθενῆ τῇ φωνῇ ὁ Ρογῆρος, συνελθὼν ἀπὸ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ λιποθυμίας...) Ποῖος μὲ βοηθεῖ;

Οὐδείς ἀπῆντα εἰς τὴν θλιβεράν ἐκείνην ἐρώτησιν. Ὁ δυστυχὴς ἔμεινε καταβεβλημένος μὴ τολμῶν ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς, φοβούμενος νέας θλίψεις. . . Πολλὰς εἶχεν ἤδη ὑποστῆ.

Ἄν εἶχον σχῆμα πράγματος ἀπτοῦ, ἂν ἦσαν ἐκτὸς τοῦ σώματος του, θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐγερθῆ καὶ νὰ παλαίσῃ κατ' αὐτῶν ἄχρι θανάτου. Ἄλλ' ὑπῆρχον βασανίζουσαι αὐτὸν ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας του καὶ δὲν ἠσθάνετο τὴν δύναμιν νὰ καταπνίξῃ αὐτὰς μετὰ τῆς ψυχῆς του.

Ἐκεῖτο ἀδρανῆς ὑπὸ τὸ ἀνυπόφορον βάρος, ἐνῶ αἱ συμφοραὶ, ἄς ὑπέστη, ἐβάρυνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, τρίτην δὲ φορὰν καὶ διὰ φωνῆς μᾶλλον ἤχηρᾶς ἐπανελάθε :

— Ποῦτος μὲ βοηθεῖ ; . .

Ἄλλ' ἡ φωνὴ του ἀπωλέσθη ἐν τῷ διαστήματι, χωρὶς νὰ συναντήσῃ οὐκίτημον τι ὄν, ὅπερ νὰ διακόψῃ τὴν ἐπελθοῦσαν φοβεράν σιωπὴν.

Τότε ἠνέφξε βραδέως τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ πανταχοῦ σκότος. . . Ἐξέτεινε τὰς χεῖρας, ἀλλὰ συνήντησε τὸ κενόν. . .

Ἡ δύναμις νὰ μὲ φονεύσωσιν, εἶπεν. Ἄλλ' ὁ θάνατος ἦτο, φαίνεται, μικρόν τι διὰ τὴν θηριωδίαν των. Ἐπρεπε νὰ μὲ βασανίσῃ πρῶτον ἡ σωματικὴ ἀγωνία . . . καὶ ἡ ἀλγεινὴ τοῦ πνεύματος . . . νὰ συνενωθῶσιν αἱ ἀγωνίαι, δι' ὧν μὲ περιεκύκλωσεν ἡ φύσις, μετ' ἐκείνων τὰς ὁποίας μοὶ ἐπέφερον οἱ ὅμοιοί μου. . . καὶ νὰ θριαμβεύσωσιν. . . ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον. . . Οὐδὲ μόνον νὰ λείψῃ, ἐξ ὧν πρέπει νὰ ὑποφέρω. . . Ἐκαστον τραῦμα δέον νὰ ἔχῃ τὴν κραυγὴν του. . . νὰ μὴ συγχυσθῶσι. . . νὰ ἦναι διακεκριμένα. . . Ἐκαστον κέντημα πρέπει νὰ ἔχῃ τὸν σπασμὸν του. . . καὶ νὰ δοκιμάσῃ πάσας τοῦ θανάτου τὰς πικρίας. . . Τοῦτο εἶναι πράγματι ἀξίον τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐψιθύριζεν ἀγρίους λόγους.

Μετὰ πολλὴν ὥραν, ἐξήτασεν αὐτὴς τὸ μέρος, ἐν ᾧ εὕρισκετο.

Τὴν φορὰν ταύτην, αἱ χεῖρές του συνήντησαν ἀντικείμενόν τι. . . ἔλαβεν αὐτό. Ἦτο ὅστοῦν νεκροῦ. . . Τὸ ἐσφιγξεν ἐπὶ τοῦ στήθους του ὡς φίλον, τὸ ἐψηλάφησε πανταχοῦθεν μετὰ τῆς χαρᾶς, ἦν αἰσθάνετο ἡ μήτηρ θωπεύουσα τὴν ὠραίαν κόμην τοῦ πρώτου τοῦ ἔρωτος αὐτῆς καρποῦ.

Εἶτα ἡ χεὶρ του ἔπεσεν ἀδρανῆς, καὶ τὸ στόμα του ἐψιθύριζε λόγους ἀρμόζοντας πρὸς τὸ κίνημα ἐκεῖνο τοῦ ἀλγους.

— ὦ! τὰ κόκκαλα τοῦ θύματος θὰ ἦναι ὁ τάφος τῶν κοκκάλων ἀλλοῦ θύματος !

Εἶτα, ψάξας αὐτὴς τὸ ὅστοῦν, προσέθετο :

— Ἴσως ὑπῆρξας δυστυχέστερος ἐμοῦ, διότι τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον παρέχεται ἀφειδῶς εἰς τοὺς θνητοὺς καὶ τὸ ὁποῖον δύνανται νὰ γευθῶσιν ἄχρι τῆς τελευταίας σταγόνας, εἶναι ἡ λύπη, δῶρον ἀξίον τοῦ δωρήσαντος αὐτὸ καὶ ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐμέλλομεν νὰ ὑποφέρωμεν. . . Ἴσως εἶχες

πατέρα, ὁ ὁποῖος ἔχυνε θερμὰ δάκρυα, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ τῆς τέφρας τοῦ υἱοῦ του. . . Ἴσως εἶχες μητέρα, ἡ ὁποία ἔτρεχε λυσικομος, ζητοῦσά σε ἀπὸ κοιμητηρίου εἰς κοιμητήριον, ὅπως προσευχηθῆ ἐπὶ τοῦ τάφου σου, ἀλλὰ δὲν εὔρεν αὐτόν. . .

Αἱ σκέψεις αὐτοῦ βεβαίως δὲν περιορίσθησαν εἰς ταῦτα καὶ μόνον, ἀλλὰ τὴν ἦτο ἡ βᾶσανος, ἦν ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἠσθάνετο, ὥστε τὰ χεῖλη δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐκφράσωσιν αὐτήν.

Ἀφνης, πλήξας τὸ μέτωπον, εἶπε :

— Καὶ δὲν θὰ ἔχω τὴν Ἰόλην, ἂν ἐπιζήσῃ ; . .

Ἄλλὰ, μόλις ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους, καὶ θύελλα ἐπέσκηψεν ἐπὶ τοῦ φρουρίου.

Ὁ Ρογῆρος συνῆψε τὰς χεῖρας καὶ ἦρεν αὐτὰς ἐκείνας πρὸς τὸν οὐρανόν. Εἶτε, ὡσεὶ νομίσας τὸ κίνημα ἐκεῖνο ἀνάρμοστον, ἠγέρθη καὶ ἐγονυπέτησε. . .

Τὰ γόνατά του ἐκτύπησαν ἐπὶ τοῦ στήθους σκελετοῦ, οὐτινος αἱ πλευραὶ ἐθραύσθησαν μετὰ τριγμοῦ, ὅστις ὁμοίᾳζε πρὸς κλαυθμόν. Ὁ Ρογῆρος ὅμως δὲν μετέβαλε θέσιν. Ἀπεναντίας, λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τοῦ περιστατικοῦ τούτου, ἤρξατο νὰ λέγῃ :

— ὦ δύναμις, ἡ ὁποία καταστρέφεις, ἐπάκουσον τῆς προσευχῆς μου. . . προσευχῆς πλάσματος μέλλοντος ὅσον οὕτω νὰ καταστραφῇ.

Ἡ πείρα τῶν αἰῶνων σὲ διδάσκει, ὅτι ἡ γῆ γηράσκει ἐξ ἡλικίας καὶ ἀτιμίας, ὅτι ἡ κληρονομία τοῦ ἐγκλήματος μεταβαίνει βδελυρωτέρα ἀπὸ πατρός εἰς υἱόν, ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον τόπος ἀμείαντος, ὅπου ὁ δίκαιος νὰ προσευχηθῆ, ὅτι δὲν ὑπάρχει λίθος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ μὴ ἀνεπαύθη ἡ κεφαλὴ δολοφονηθέντος, οὐδὲ βῶλος γῆς, μὴ βραχεῖς ὑπὸ ἀνεκδικήτου αἵματος. Τὸ φῶς φωτίζει τὰς φανερὰς σφαγὰς. Τὰ σκότη καλύπτουσι τὸν ἀπόκρυφον δόλον. Πάντες προωρίσθημεν, ἵνα εἴμεθα ἐκ περιτροπῆς προδοθέντες καὶ προδοταί. . . Ἄν ἡ γυνή, ἡ ὁποία διὰ τῆς πρώτης ἀμαρτίας ἐπέσειεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς καὶ τῆς ἰδικῆς μας τὸν θάνατον, ἀνεβίου καὶ ἀπὸ τοῦ χείλους τοῦ τάφου ἔβλεπε τὰ ἔργα τῶν ἀγρίων, οἱ ὁποῖοι ἐξῆλθον ἀπὸ τὰς πλευρὰς τῆς, θὰ ἐκαλύπτετο τρέμουσα διὰ τοῦ λίθου, δεομένη νὰ ἀποθάνῃ αὐτὴ. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἠρέσκοντο ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ κακουργήματος νὰ διασκεδάζωσι βλέποντες ὑποφέρουσαν τὴν φύσιν καὶ ἐπευφήμουν τὰς ἀδελφοκτονίας. . . ἀλλ' οἱ πατέρες ἡμῶν ἐλέγοντο βάρβαροι. . .

Σὺ λοιπόν, ἡ ὁποία δύνασαι, συγκέντρωσε πάσας τὰς θυέλλας σου, ἐπίπεσον μεθ' ὅλης τῆς μανίας σου κατὰ τῆς δημιουργίας. . . καὶ ἄς ταφῆ ἡ γῆ ἐν μέσῳ τῶν συντριμμάτων τῶν περὶ αὐτὴν κόσμων. . . Κατὰστρεφόν τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν ἀνάμνησίν του. . .

Ἡ μόνη στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ σὲ ἐπαινήσωμεν, εἶναι ὅταν ἡ θνήσκουσα ζωὴ, συγκεντρωμένη ἐπὶ τῶν χειλέων, περιμένει ἕνα στεναγμόν, ἵνα ἀ-

ποπτῆ ἐκεῖ ὅπου εἶναι αἱ ζωαί, αἱ ὁποῖαι μέλλουσι νὰ γεννηθῶν. . . Καὶ ἂν δὲν δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς μόνη τὴν αἰωνιότητά σου, καὶ ἂν εὐφραίνεσαι εἰς τοὺς ὕμνους καὶ εἰς τὰ θυμιάματα. . . Ἐ! μὴ δημιουργήσης. . . σὲ ἐξορκίζω. . . μὴ δημιουργήσης πλέον τὸ λογικὸν θηρίον. . .

Νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τοὺς λοιποὺς τοῦ βασανιζομένου ἐκεῖνου λόγους ; Φρονούμεν ὅτι οἱ ἀναφερθέντες εἶναι μάλιστα καὶ πολλοί, ὅπως ἀποδείξωσι πόσον ὁ νοῦς του εἶχεν ἀποπλανηθῆ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, καὶ πῶς, βασανιζόμενος ὑπὸ τῆς ὑπερέτρου θλίψεως καὶ τυφλωθεὶς τὸν νοῦν, ἐβλασφήμει ἀσεβῶς, ἢ μᾶλλον ἀφρόνως, ἀντὶ νὰ ἰκετεύῃ ἐκεῖνον, ὅστις μόνος ἠδύνατο νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὰ παράπονά του, κατεκλίθη αὐτὴς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἤρεμος ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του περιέμενε τὸν θάνατον. Εἶχον παρέλθῃ οὕτω πολλαὶ ὥραι, ὅτε αἴφνης συγκεχυμένος ψίθυρος προσέβαλε τὰς ἀκοάς του. Ἀναπηδήσας ἔτεινε τὸ οὖς. Ἐφάνη αὐτῷ ὅτι ὁ ψίθυρος ἐκεῖνος ἤρχετο ἀνωθεν καὶ οὐχὶ μακρόθεν.

— Ἴσως εἶναι ἐν τῇ κεφαλῇ μου. . . εἶπεν ὁ Ρογῆρος καὶ ἔψαυσε τὸ μέτωπόν του.

Ἄλλὰ τὸ μέτωπόν του ἦτο ψυχρόν. Κατέβαλε μείζονα προσοχὴν καὶ :

— Ἄ! βεβαίως ἦτο ψίθυρος.

Ἡγέρθη. Τὰς χεῖρας ἔχων προτεταμένας, ψηλαφῶν, δοκιμάζων διὰ τοῦ ἐνός τῶν ποδῶν τὸ ἔδαφος, ἐνῶ ἐστήριζεν ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τὸ σῶμα, κατηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἐφάνη αὐτῷ ὅτι ἤρχετο ὁ ψίθυρος. Καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν, οὗτος καθίστατο μᾶλλον εὐδιάκριτος, καὶ ἐφαίνετο ἀποτελούμενος ἐξ ἀνθρωπίνων φωνῶν, καίπερ οἱ λόγοι ἔφθανον ἔτι συγκεχυμένοι. Ὁ Ρογῆρος ἀναθαρρήσας ἐπροχώρησεν ἔτι μᾶλλον. Ἄλλὰ τότε ὁ ψίθυρος ἠλαττώθη. Ὁπισθοχωρήσας, κατέβηλε μεγίστην προσοχὴν ὅπως γνωρίσῃ τὸ μέρος. Ἡ ἐπιμονὴ του ἐπὶ τέλους ἐστέφθη ὑπὸ ἐπιτυχίας. Ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ ψίθυρος διήρχετο κάτωθι κλίμακος, ἧτις στηριζομένη ἐπὶ ἡμιτόξου ἤρχιζεν ἀπὸ τοῦ ἀνω μέρους τοῦ κτιρίου καὶ ἐξετείνετο μακρὰν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς εἰρκτῆς. Φθάσας εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς κλίμακος, ἧτις ἦτο στενοτάτη καὶ ἀνευ δρυφάκτων, ἤρχισε ν' ἀναβαίνει αὐτήν, μετὰ μεγίστης προσοχῆς καὶ ψηλαφῶν. Εἰς τὴν κορυφὴν αὐτῆς εὔρε γέφυραν, ἐπίσης καὶ αὐτὴν ἀνευ δρυφάκτων, τὴν ὁποίαν ἀκολουθήσας εἰσῆλθε τυχαίως εἰς διάδρομον, εἰς οὗ τὸ ἄκρον εὔρε θύραν καλῶς μεμοχλωμένην. Θὰ ἦτο βεβαίως νύξ, διότι διὰ τῶν ρωγμῶν τῆς θύρας διήρχετο φῶς καιομένου ξύλου, ὅπερ οἱ ὀφθαλμοὶ του, εἰθισμένοι εἰς τὸ σκότος, δὲν ἠδυνήθησαν κατ' ἀρχὰς νὰ ὑπομείνωσι. Ἐρευνῶν ἵνα εὕρῃ μέρος κατάλληλον ὅπως ἴδῃ καλλίτερον, ἔγνω ἐπὶ τέλους ὅτι ἠδύνατο νὰ βλέπῃ ἀνέτως διὰ τοῦ μέρους, ὅπου ἡ θύρα μὴ προσαρμολομένη καλῶς ἐπὶ τῶν παραστάδων, ἄφινε ἀρκοῦν κενόν. Εἶδε συνηθροισμένους ἐκεῖ περὶ τοὺς τεσσαράκοντα ἀνδρας, οὓς, καίπερ φέροντας χυδαῖαν περι-

βολήν, ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ὅτι ἦσαν τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν περὶ τὸν βασιλεῖα Μαμφρέδην εὐπατριδῶν. Ἐκάθηστο δ' ἄφωνοι, καὶ μόνον, ὅτε μὲν ὁ εἰς αὐτῶν, ὅτε δὲ ὁ ἕτερος, ἔστρεφον ὑποπτα καὶ ἀνυπόμονα βλέμματα πρὸς τὴν θύραν, ἣτις ἦτο ἀπέναντι ἐκείνης, δι' ἧς ἔβλεπεν ὁ Ρογήρος.

— Ἡ ὄρα παρήλθε πλέον... ἔλεγον συχνάκις, ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον. Καὶ οἱ μὲν ἠρώτων: Δὲν ἦτο ἡ συμφωνία διὰ τὰς τρεῖς τῆς νυκτός;

Οἱ δὲ ἀπεκρίνοντο:

— Ναί.

Κρότος βημαίων ἠκούσθη πλησιαζῶν βαθμηδόν. Οἱ ἱππῶται ἐφρικίασαν. Πάντες ἠγέρθησαν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντες προσηλωμένους ἐπὶ τῆς θύρας περιέμενον ἐν ἀγωνίᾳ νὰ ἴδωσι ποῖος θὰ ἐνεφανίζετο. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οὗτος ἐβράδυνεν, πολλοὶ ἔδειξαν διαθέσεις φυγῆς· οἱ ὀλιγώτεροι δὲ ἔστυραν τὰ ἐγχειρίδια, βαδίζοντες ἀποφασιστικῶς... καὶ οὗτοι ἦσαν οἱ μᾶλλον φοβηθέντες, καὶ περὶ τὸ κίνημα τῶν ἐκεῖνο ἠδύνατο νὰ σημαίνῃ καὶ τὸ ἐναντίον. Ἐπὶ τέλους, ἠνεψήθη ἡ θύρα, καὶ ἱππότης, τετυλιγμένος καλῶς διὰ τοῦ μανδύου του, φέρων κόρυθα μετὰ προσωπίδος στρατιώτου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἰδὼν τὴν ἐκ τοῦ φόβου ἐκείνην ταραχὴν καὶ τὰ γυμνὰ ἐγχειρίδια, ἀνεκάγχασε καὶ ἀνοιξάς τὸν μανδύαν του ἐφάνη φέρων πλήρη καὶ βαρεῖαν πανοπλίαν· εἶπε δὲ:

— Θέσατε, βαρόνοι, τὰ ἐγχειρίδιά σας εἰς τὰς θήκας, διότι θὰ σπάσετε ταῖς μύταις των.

— Ἄ! εἰσθε σέτε, ἀνέκραζαν πάντες, ἡ ὑποψία μας δὲν ἦτο παράλογος, διότι οὐδέποτε μας συνέβη κόμη, νὰ σὰς περιμένωμεν τόσην ὥραν, ὅσην τὴν φορὰν ταύτην.

Ἡ φωνὴ τοῦ εἰσελθόντος δὲν ἦτο ἄγνωστος εἰς τὸν Ρογήρον, ὅστις συνεκέντρωσεν ἀπάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ, ὅτε ὁ εἰσελθὼν ἐπλησίασεν εἰς τὴν πυρὰν, ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ὅτι ἦτο ὁ κόμης τῆς Τσέρρας.

— Λέγετε τὴν ἀλήθειαν: (ἀπήντησεν ὁ κόμης)... ἀλλὰ, ὁ ἄνθρωπος ὅσον περισσότερον πλησιάζει εἰς τὸ τέλος του, τόσον περισσότερον ἀφωσιόνηται εἰς ἡμᾶς. Καὶ αὐτὴ ἡ νέα πεποιθήσις του δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προέρχεται ἀπὸ ἄλλο τι, ἢ ἀπὸ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν.

— Ὅμιλεῖτε ἄγρια καὶ καλὰ, κόμη... Ποῦ εἶναι ὁ κύριός σας;

— Ποῖος κύριός;

— Ὁ κόμης.

— Ἄ! αὐτὸ ἴσα—ἴσα θὰ σὰς εἶπω, κύριοι. Τὸν ἐκράτησεν ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ συσκεφθοῦν περὶ τῆς ἀμύνης. Ἐρχομαι ἀντὶ ἐκείνου, εὐγενέστατοι βαρόνοι, διὰ νὰ σὰς ἐκθέσω τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντα τὰ πράγματα, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Τί θὰ πράξωμεν ἐν τῷ μέλλοντι, δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφασίσωμεν ἀπὸ τοῦδε, διότι, ὡς βλέπετε καλῶς, δὲν εἴμεθα ὅλοι ὅσοι πρέπει νὰ εἴμεθα, λείπει δὲ καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἶναι, ἢ τοῦλάχιστον λέγεται, ἀρχηγός

μας. Οἱ προσκληθέντες φίλοι, καθ' ὅσον ἠδυνήθη νὰ μάθω, θὰ ἔλθουν μετὰ τοὺς λοιποὺς βαρόνους τοῦ βασιλείου διὰ τὴν προσεχῆ συνέλευσιν, καὶ θὰ φθάσουν ἐδῶ ἢ τὴν νύκτα ταύτην ἢ αὔριον. Ὅθεν, ἂν δὲν ὑπάρχη καμμία ἀντίρρησης, δύνασθε νὰ συνέλθετε, κύριοι, εἰς τὸ ἴδιον τοῦτο μέρος τὴν νύκτα τῆς μεθαύριον.

— Πλὴν ἀσθενεῖς... (ἀπήντησαν οἱ συνωμόται) ὑποσχόμεθα ὑμῖν ὅτι θὰ ἔλθωμεν.

— Τώρα εἶναι καλὸν νὰ μάθετε, ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ ἡμῶν περιήλθον εἰς χεῖρας τοῦ ἐκλαμπροτάτου Καρόλου, ὁ ὁποῖος κατηνυχαριστήθη ἀπὸ αὐτάς. Μὰς παρτρύνουν δὲ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ὅ τε πάπας καὶ ὁ κόμης· ὁ μὲν πρῶτος ὑποσχόμενος ἡμῖν πᾶσαν πνευματικὴν βοήθειαν — ἡ ὁποία εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις δὲν εἶναι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ μέγα τι — ὁ δὲ δεύτερος, στρατιωτικὴν ὑποστήριξιν. προνόμια δὲ καὶ ἀτελείας πρὸς ἀνταμοιβήν. Αὐταὶ εἶναι αἱ ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας μυστικὸς ἀπεσταλμένος ἔφερεν ἡμῖν ἐκ Ρώμης χθὲς τὴν νύκτα. Ἄς ἀφίσωμεν κατὰ μέρος ἂν εὐαρεστεῖσθε, βαρόνοι, τὰς τοῦ πάπα, διότι εἶναι μικροῦ ἐνδιαφέροντος, καθ' ὅσον μᾶλλον καὶ ὁ καιρὸς ἐπείγει καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μείνω πολὺν καιρὸν μακρὰν τῆς Αὐλῆς, χωρὶς νὰ δώσω ὑπονοίας. Ἄς ἀναγνώσωμεν δὲ τὰς τοῦ ἐκλαμπροτάτου Καρόλου.

Οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ μείνῃ ἐν τῇ θέσει του. Ὤθούμενοι ὑπὸ τῆς περιεργίας, περιεκύκλωσαν τὸν κόμητα τῆς Τσέρρας, ὅστις ἐξήγαγεν ἔγγραφά τινα τῶν κόλλων του, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλέξας ἐν ἤρξατο νὰ ἀναγινώσκῃ:

— Ἡμεῖς Κάρολος κτλ... κτλ... πρὸς τοὺς εὐγενεῖς βαρόνους, τοὺς ἀντιπροσωπεύοντας τὸ βασιλεῖον τῆς Νεαπόλεως, ὡς ἀποτελοῦντας ἐν μόνον καὶ καθολικὸν σῶμα, καὶ πρὸς ἕνα ἕκαστον αὐτῶν χωριστά, χαιρεῖν.

Ἄγνωστον, εὐγενεῖς ἱππῶται, ἂν πρέπη νὰ συγχαρῶμεν μᾶλλον ἡμῖν ἢ ὑμῖν, διότι ἐδράμομεν ὠθούμενοι ὑπὸ τοῦ κύρους τῆς ἀγίας ἐκκλησίας, καὶ πλέον ἔτι ὑπὸ τῆς φυσικῆς ἡμῶν αὐτῶν ἀγάπης, πρὸς βοήθειαν πάντων τῶν χριστιανῶν, οἵτινες ἐξουθενίζονται οἰκτρῶς, στενάζοντες ὑπὸ τὸν βαρὺν ζυγὸν ἀσεβοῦς τυραννίας. Ὑμεῖς ἐξετιμήσατε κάλλιστα καὶ τὴν οἰκτρὰν ὑμῶν κατάστασιν καὶ τὴν ἀγιότητα τῶν ἡμετέρων προθέσεων, ὅθεν, ἀντὶ ν' ἀντεπεξέλθετε καθ' ἡμῶν, προσφέρεσθε προθύμως νὰ βοηθήσετε ἡμῖν ὅση ὑμῖν δύναμις. Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ πικράνῃ ὑμᾶς, διότι γινώσκετε κάλλιστα, ὅτι ἐν τῇ δουλείᾳ ἢ καρδίᾳ νοσεῖ καὶ ὁ νοῦς φθίνει. Ἄλλ' ὑμεῖς, ἔχοντες ἐξοχὸν φύσιν, ὧ γενναϊότατοι ἱππῶται, ἔγνωτε, περὶ ἕνα ἑκατομμύριον παρὰδειγμα, νὰ διατηρήσετε, ἐν καιροῖς χαλεποῖς, ὑγιῆ ἀμφοτέρω, ἂν δὲ πρὶν, ὀφείλοντες μείζονα νὰ ἐπιχειρήσωμεν, ἠλπίζομεν καὶ μείζονος εὐγνωμοσύνης νὰ τύχωμεν, — νῦν, ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἠδούκησε νὰ πληρώσῃ τοὺς ἡμετέρους πό-

θους, θὰ τύχωμεν μείζονος ἀσφαλείας. Ἄνάγκη πάντοτε νὰ ἀπόλλυται τι κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην πορείαν, καὶ ἀφοῦ τοῦτο εἶναι ἀφευκτόν, θεωροῦμεν ἡμᾶς αὐτοὺς εὐτυχεῖς, διότι ἀπόλλυται ἐκ τῆς ἡμετέρας δόξης μᾶλλον ἢ ἐξ αἵματος χριστιανικοῦ

[Ἐπιτελεῖται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Οἱ ὀνηλάται διηυθύνοντο πρὸς τὴν ἐξοχὴν, ἐπιταχύνοντες τὸν δρόμον τῶν ὄνων των, διὰ ξυλισμῶν, ἐκβάλλοντες ὀξείας κραυγὰς.

Οἶονεὶ συντετριμμένος ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, ἦν πρό τινος εἶχε δοκιμάσῃ, ὁ Πέτρος, μετ' ἀφηρημένους ὀφθαλμοὺς ἔμεινεν ὡς ἐν νάρκῃ διατελῶν.

Διελογίζετο τὴν χώραν, ἀφ' ἧς ἀπέιχε τόσον πρὸ ἔτους, καὶ ἦν μικροῦ ἐδέησε νὰ μὴ ἐπανιδῆ πλεόν.

Μικροῦ ἐδέησεν ὅπως παρὰ τὴν ὄσιν Sfigifa μείνῃ ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ φαίου κονιορτοῦ τοῦ δρόμου μετὰ μαροκινὴν σφαιραν ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ζωηρῶς αὐτῷ ἀναπαρίστατο ἡ λυσσαλέα ἐκείνη κατὰ τῆς Ἰλῆς αὐτοῦ ἐπιθέσις, καθ' ἣν, τραυματισθεὶς, μετεκομίσθη ἐπὶ τῶν νώτων ἡμιόνου εἰς Daka.

Ἐκεῖ, ἐν τῷ βῆθει καὶ ψυχρῷ κοιμητηρίῳ ἐνὸς μαραμποῦ, ἱερούσως ἀνοιχθέντι πρὸς νοσήλευσιν τῶν τραυματιῶν, ἐπὶ τῆς καλυπτούσης τὰ ὀστά τοῦ ἀγίου πλακῶς ἐξ ἐβδομάδας ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ.

Ποσάκις δὲν εἶχεν εἶπῃ ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθῃ πλέον τοῦ τάφου ἐκείνου, καὶ ὅτι διὰ νὰ τὸν θάψωσι, δὲν εἶχον ἢ νὰ ἐγείρωσι μίαν ἐκείνων τῶν πλακῶν, αἵτινες πληροῦνται ὑπὸ ἀραδικῶν χαρακτήρων.

Τότε ὁ ἐξασθενήσας ἐγκέφαλός του κατελαμβάνετο ὑπὸ τοῦ ὀράματος τῆς λευχεύοντος νεάνιδος.

Ἡ ἐπαγωγὸς μορφή τῆς τῷ ἐμειδία μετ' ὀφθαλμοῦς πλήρεις τρυφερότητος καὶ στόμα παραμυθητικόν.

Ἦθελε νὰ ζήσῃ τότε καὶ ὄλαι αἱ δυνάμεις τῆς ἔτεινον εἰς τὴν θεραπείαν.

Ἐπειτα ἄλλη μορφή ἐνεφανίζετο αὐτῷ, ὑπερήφανος, ἀπειλητικὴ πως μετὰ ἀλαζονικὸν ὑπὸ χρυσοῦς κόμης ἐστεμμένον μέτωπον, διώκουσα ἐπιτακτικῶς τὴν ἄλλην, ὀμιλοῦσα αὐτῇ μετ' ὀργῆς ὡς βδελυρᾶτινι ἀντιζήλω.

Καὶ ὁ τραυματίας, παραφερόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἔχων καθίδρον τὸ σῶμα, καὶ βυρῆα μέλη, προσεπάθει νὰ λησμονήσῃ, ἀπώθει τὰς ἀπατηλὰς ταύτας εἰκόνας, καὶ ἀπελπὶς ἐζήτει τὸν θάνατον.

Ἄλλ' ὁ θάνατος, ὅστις ἔσται εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῶν συντρόφων του, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν παραλάβῃ.

Μετὰ δύο μῆνας ἠγέρθη, καὶ τρεκλίζων, καὶ θαμβούμενος ὑπὸ τοῦ φωτός, ἐξῆλθε τοῦ ἐνταφίου ἐνδικοιτημάτων του, βαδίζων, μεμετρημένῃ βήματι, ὑπὸ τὸν ζωογόνον ἐκεῖνον ἥλιον. Ἀναλαβὼν τὰς δυνάμεις του μετέβη διὰ τινὰς ἡμέρας εἰς Sidi-Bel-Abbés, καζόπιν εἰς Ὀράν, ὅπου ἀνέκτησε τέλος τὴν ὑγείαν αὐτοῦ καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, θλιβόμενος ὅτι διέφυγε τὸν θάνατον, καὶ διερχόμενος ἀμερίμωτος ζωὴν, ἣν ἡ μοῖρα δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ συντάμῃ. Ἀναπολήσας οὕτω πάντα ταῦτα τὰ συμβάντα τῶν τελευταίων μηνῶν ἐστέναξεν, εἶτα, εἰσελθὼν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἀνέλαβεν αὐτὸς τὸ ἐπίσημον γράμμα.

Διαταγὴ ἐπανάδου, μὲ τὸ δικαίωμα πληρῆς τοῦ νὰ ἐπιβῇ ἀτμοπλοίου, καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Γαλλίαν.

Ὁ Σεβερὰκ συνωφρώθη ἐνδυθεὶς δὲ τὴν στολὴν του, ἣν εἶχεν ἐκβάλλῃ διὰ τὸν μετὰ μεσημβρίαν ὕπνον, καὶ καλυφθεὶς διὰ τοῦ Κερί αὐτοῦ ἐξῆλθε, καὶ ἀκολουθήσας ἀσυνειδήτως μακρὸν δαιδαλον στενῶν καὶ μικρῶν ὁδῶν, καταληγουσῶν εἰς τὸ Boulevard Malacoff, ὁ Γλαρχος εὐρέθη εἰς τὴν πλατείαν Κλέβεργ. Διηυθύνθη πρὸς μεγάλην τινα οἰκίαν, εἰς τὴν θύραν τῆς ὁποίας, κάτωθι τῆς τριχρώμου σημαίας, στρατιώτης ἦν σκοπός, διαλεγόμενος μετὰ τινος ἀγγελιαφόρου καθημένου ἐπὶ λιθίνου θρανίου καὶ κινουμένου τοὺς πόδας του.

Παρατηρήσας τὸν Σεβερὰκ, ὁ σκοπὸς ἔφερεν ὄπλα, ἐνῶ ὁ ἀγγελιαφόρος ἠγείρετο φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πύλου.

— Ὁ στρατηγὸς εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν του; ἠρώτησεν ὁ νέος ἀξιωματικός.

— Μάλιστα, κύριε διοικητά, ἀπεκρίθη ὁ στρατιώτης.

Καὶ προηγηθεὶς τοῦ Σεβερὰκ ἐν πλακοστρώτῳ προθαλάμῳ, ὁ στρατιώτης ἀνέφεξε θύραν βλέπουσαν εἰς μέγαν κήπον.

Ἐνδεδυμένος δι' ἐρυθρὰς ἀναξυρίδας καὶ λευκοῦ ἐπενδύου, τὴν δὲ κεφαλὴν κεκαλυμμένην ἔχων δι' εὐρέος παναμὰ εὐσαρκὸς τις ἀνὴρ μὲ φαιούς μύστακας ἠσχυλεῖτο διὰ πατρικῆς φροντίδος ἐξετάζων τὰς φυτείας τῶν πεπόνων καὶ ὑδροπεπόνων καὶ σικυῶν καὶ διευθετῶν τὸ παχὺ στρῶμμα τῆς κοπρίας. Ἀκούων τοῦ κυνοῦ ὑλακτοῦντος ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ διοικητοῦ ἀπεσπᾶσθη ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης, ἐστράφη καὶ ἰδὼν τὸν νέον ἀξιωματικόν. τῷ ἀπηύθυνε φιλικόν τι νεῦμα.

— Ἄ! εἴθε ὑμεῖς, Σεβερὰκ!... Ἐλθετε νὰ ἰδῆτε τὰ θαυμασία ἔργα μου, εἶπεν ὁ εὐσαρκὸς ἀνὴρ... Πέπονας, ὧν τὸ εἶδος ἐγὼ ἐνεκλιματίσθαι ἐνταῦθα, διὰ πολλῶν ἀγωνιῶν, καὶ διὰ τὸ ὅποσον θὰ λάβω ὄλα τὰ βραβεῖα τῆς φυτοκομικῆς ἐκθέσεως τῆς Ἀλγερίας... Δὲν ὑπάρχουσι πέπονες παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς ἰδικούς μου!... Παρατηρήσατε αὐτόν... Ἡξέυρετε; ζυγίζει δώδεκα λίτρας τοῦλάχιστον, καὶ εἶναι γλυκύτερος τοῦ μέλιτος...

Ἄλλὰ πόθεν ἡ εὐχαρίστησις αὕτη νὰ σὰς ἰδῶ;

Καὶ ἐκπλύνας τὰς ἐκ τῆς κοπρίας ἐρρυπωμένας χεῖράς του ἐν τινι ποτιστηρίῳ, ὁ εὐσαρκὸς ἀνὴρ προὐχώρησε πρὸς τὸν διοικητήν, ὅστις ἴστατο ἀκίνητος ἐν σεβασμῷ στάσει.

— Στρατηγέ, ἐὰν εὐαρεστῆσθε νὰ ρίψετε τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ φύλλου τούτου, θέλετε μάθη τὸ ὁδηγοῦν με εἰς ὑμᾶς αἴτιον.

Ὁ εὐσαρκὸς ἀνὴρ ἔλαβε διὰ τῆς μιᾶς χεῖρός τὴν ὑπὸ τοῦ Σεβερὰκ τεινομένην ἐπιστολήν, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας δίοπτρον, ὅπερ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς ρινός, καὶ ταχέως ἀναγνοῦς,

— Ἄ! λοιπὸν! Αὐτὸ εἶναι ἀνάκλησις, διοικητά. Ἄδεια μετῃμφισμένη, βεβαίως.

Ὁ γέρον στρατιώτης ἐσκυθρῶπασεν ἤδη καὶ ἐμάσσα τὸν τραχὺν μύστακά του, συστρέφων μετὰ τῶν δακτύλων του τὸ ἐπίσημον χαρτίον. Καὶ ὁ πρὶν φυτοκόμος ἀναλαβὼν τὴν ἀξιοπρεπῆ στάσιν ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ ἀπέναντι ὑποδεεστέρου,

— Πῶς γίνεται διοικητά, ἐπανέλαβεν, ἀφοῦ εἴχετε ἀνάγκην ἀδείας ν' ἀπευθυνθῆτε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ὑπάτην ἀρχήν; Διατί νὰ αἰτήσητε ταύτην περιφρονούντες τοὺς ἀνωτέρους σας; Δὲν εἶναι ἱεραρχικὸν τοῦτο, διοικητά.

— Στρατηγέ, πιστεύσατε ὅτι μυχίως θὰ ἠσθανόμην τὰς παρατηρήσεις, ἄς μοὶ ἀπευθύνετε, ἂν ἤμην ἀξίος αὐτῶν. Ἄλλ' ἀγνοῶ πάντῃ τι σημαίνει ἡ διαταγὴ αὕτη... Καὶ ἐγὼ δὲ αὐτὸς ἐξεπλάγην οὐχ ἥττον ὑμῶν λαβὼν καὶ ἀναγνοῦς αὐτὴν καί, νὰ σὰς τὸ ὁμολογήσω; εἰμὶ λίαν ἀνήσυχος... Ἡ μήτηρ μου, ἣν κατέλιπον μόνην εἰς Γαλλίαν, εἶνε φιλασθένου φύσεως. Πρώτῃ ἐπελθούσά μοι ἰδέα ἦτο μὴ ἠσθένησε, καὶ οἱ φίλοι μου ἐκεῖ ἐνήργησαν νὰ ἐπιστρέψω, χωρὶς νὰ μὲ γράψωσι, δι' ὃν λόγον μὲ ἀνεκάλουν... Ἐνόμισα, ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ ἔγραψαν εἰς ὑμᾶς, στρατηγέ, καὶ νὰ εἴσθε μᾶλλον ἐμοῦ πληροφορημένους...

— Οὐδεμίαν ἐπιστολήν ἔλαβον, οὐδεμίαν εἶδησιν. Γινώσκω τόσα, ὅσα ὑμεῖς περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἀπεκρίνατο ὁ στρατηγός, οὕτινος τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη. Ἄλλ' ἀφοῦ εἶναι οὕτω, ἀλλάσει τὸ πρᾶγμα. Ὁμολογῶ, ὑμῖν, Σεβερὰκ, ὅτι ἐὰν ἐλησμονήσατε τὰ εἰς τοὺς ἀνωτέρους καθήκοντά σας, δὲν θέλω θεωρεῖ ὑμᾶς πλέον φίλον. Ἦθελεν εἶσθαι λυπηρότατον, νέος εὐγενής, ὡς ὑμεῖς, τόσον ὀλίγον σέβας ν' ἀπονέμητε εἰς τὸν λευκὸν μύστακα. Τί διάβολο; θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ λάβητε τοὺς μεγάλους ἀστέρας, καὶ τότε δὲν θ' ἀρέσῃ ὑμῖν ἂν φέρωνται πρὸς ὑμᾶς ὡς πρὸς μηδέν. Τώρα δὲ ἀρκούσι ταῦτα, ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα διηυκρινίσθη.

— Ἄς ὀμιλήσωμεν, ἀπ' ἐναντίας, στρατηγέ, εἶπεν ὁ Σεβερὰκ ζωηρῶς, διότι οὐδὲν δόλως διεσαφίσθη. Ἐρχομαι νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν συμβουλὴν τινὰ. Ἐὰν ἦσθε εἰς τὴν θέσιν μου, δηλαδὴ, τί θὰ ἐπράττετε;

— Sapristi! παιδί μου, ἐγὼ εἶμαι γέρον, τώρα, καὶ δὲν ἔχω πολὺν ἔρωτα πρὸς τὴν κίνησιν. Ἡ ἰδέα μάλιστα τοῦ νὰ μεταβῶ εἰς τὴν ὠραίαν μας Γαλλίαν, οὐδεμίαν θὰ μοὶ προὔξεναι χαράν. Ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι ἐδῶ, εἰς τὸν κήπον τοῦτον, ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαθητῶν μου τούτων, ἀκολουθῶ μάλιστα τὴν φιλοσοφίαν τοῦ καλοῦ Martin de Candide, ὅστις ἔλεγε: Ἄς καλλιεργῶμεν τὸν κήπον μας... Ἀλλά, τί νὰ σὰς εἶπω. Ἐνίοτε αἰσθάνομαι τοιοῦτον πόθον μεταναστεύσεως, ὥστε ὄλοι οἱ κεραυνοὶ τοῦ Ἀτλαντος δὲν ἠθελον μ' ἐμποδίσῃ τοῦ ν' ἀποδημῶ!

— Ὡστε, στρατηγέ, θ' ἀνεχωρεῖτε;

— Ἐννοεῖται... Ἄλλως ὁ ὑπουργὸς δὲν δίδει ὑμῖν ἐκλογὴν. Σὰς ἀνακαλεῖ... Καὶ ὀφείλετε νὰ ὑπακούσητε... Ἄλλως οὐδὲν συνέχει ὑμᾶς ἐνταῦθα, ἀπολαύομεν πλήρους ἡσυχίας, οἱ φίλοι μας Βεδουῖνοι δὲν ἀκούονται πλέον πρὸς Νότον, προὔξενῆσαμεν αὐτοῖς, τὸ φθινόπωρον τοῦτο, δυσπεψίαν ἐκ μολύβδου, ἥτις τοὺς ἡσύχασε διὰ τινὰ καιρὸν. Ὡστε ἀπέλυθετε, παιδί μου, ἂν δὲ ποτε ἦτο ἀληθὲς ὅ,τι ἐφαντάζεσθε, θ' ἀφιχθῆτε ἐγκαίρως, ὅπως τῇ φανῆτε ὠφέλιμος καὶ ἴσως ἡ παρῴσια σας ἀποδώσῃ αὐτῇ τὴν ὑγείαν... Ἄ! ἡ μήτηρ, εἶναι μέγα τι χρῆμα, ὅ,τι δῆποτε δὲ καὶ ἂν πράξῃ ὁ υἱὸς ὑπὲρ αὐτῆς, οὐδέποτε ἀποτίει αὐτῇ τὰ ὀφειλόμενα! Εἶναι δὲ σκληρότατον νὰ ἔχη τις υἱὸν τόσῳ μακρὰν καὶ ν' ἀτενίσῃ τὸν ὀρίζοντα λέγων: Εἶναι ἐκεῖ, πέραν τῶν τελευταίων νεφῶν, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς θαλάσσης, κεχωρισμένος ἀφ' ἡμῶν, διὰ τοῦ χρόνου, διὰ τῆς ἐκτάσεως, σχεδὸν ἀπολωλώς... Ἄ! δύστηνη γυναι!... Μὴ χάνετε καιρὸν, Σεβερὰκ, ἀναχωρήσατε.

— Θ' ἀναχωρήσω, στρατηγέ.

— Ὑπάρχει εἰς τὸν ἡμιμέαν ἐν πολεμικὸν καταδρομικόν, ὅπερ ἀποπλέει διὰ Τουλών' ἐπιβιβάσθητε αὐτοῦ. Εἶναι ἄθλιον πλοῖον, καὶ ἀναμφιβόλως θὰ ὑποφέρητε κατὰ τὸν πλοῦν, ἀλλ' ὅπωςδῆποτε κερδαίνετε ἡμέρας τινὰς. Ἐχω προσκαλέσει εἰς τὸ γεῦμα ἀπόψε τὸν ὑποπλοίαρχον, ἂν εὐαρεστῆσθε, λάβετε μέρος καὶ ὑμεῖς. Θὰ διευθετήσητε τὴν ὑπόθεσιν σας καπνίζοντες ἐν σιγᾷ.

— Στρατηγέ, ἀληθῶς σας εἶμαι λίαν ὑπόχρεως, καὶ δὲν ἠξέυρω πῶς νὰ σας εὐχαριστήσω, ἀπέναντι τῶν χαρίτων δι' ἄς μοὶ ἐπιδαψιλεύετε, εἶπε μετὰ συγκινήσεως ὁ Σεβερὰκ.

— Μὴ μ' εὐχαριστήτε, ἐπανέλαβεν ὁ γέρον στρατιώτης, διότι τρέφω φιλίαν πρὸς ὑμᾶς, σας εἶδον ἐν τῇ πράξει. Εἶναι περιττὸν νὰ ἐκτεινώμαι πλειότερον... Μ' ἐννοήσατε.

Καὶ διὰ τῆς πτέρνης, ὁ στρατηγὸς συνέτριψε μέγαν γυμνοκοχλίαν, ὅστις ἐξετείνετο γλοιώδης καὶ κίτρινος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καὶ λαβὼν φαιδρῶς τὸν Σεβερὰκ ἀπὸ τοῦ βραχίονος,

— Πράγματι, δὲν λυποῦμαι ὅτι μεταβαίνετε εἰς Γαλλίαν. Θὰ ἐπιφορτίσω ὑμᾶς διὰ τινος παραγγελίας πρὸς τινὰ παλαιὸν

γνώριμόν μου διευθυντήν τοῦ Κήπου τῶν Φυτῶν. Ἐχω ἐνταῦθα δι' αὐτὸν περιεργότατα καὶ σπανιώτατα δείγματα τῆς Ἀφρικανικῆς Χλωρίδος... Φυτὰ, βλέπετε, μετακομισθέντα ὑπὸ τῶν Σουαρέγων ἰσπέων, ἅτινα φύονται μόνον πλησίον τῆς ὁάσεως Aghadés, ἐν τῇ μεγάλῃ ἐρήμῃ Tombouctou.

Τῇ αὐτῇ ἐσπέρᾳ, συνεννοήθη μετὰ τοῦ πλοιάρχου τοῦ πολεμικοῦ πλοίου, καί, τῇ ἐπαύριον ἀπέπλεε διὰ τὴν Γαλλίαν. Ὁ πλοῦς, καίτοι εὐνοηθεὶς ὑπὸ ὠραίου καιροῦ, ἐφάνη αὐτῷ μακρὸς. Καθήμενος ἐπὶ τῆς γαλιόρας καὶ θεωρῶν τὰ πλήττοντα τὰς πλεούρας τοῦ πλοίου κύματα ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ μιᾶς σκέψεως, δηλαδὴ πῶς ἐστάλη αὐτῷ ἡ διαταγὴ ἐκείνη. Ἡ πρώτη παραστάσα ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ ἰδέα, ὁ φόβος σπουδαίας νόσου ἀπειλούσης τὴν ζωὴν τῆς μητρὸς του, ἀντικατέστη ὑπὸ ἄλλης, οὐχ ἦττον ἀνησύχου καὶ ἐνοχλητικωτέρας προσέτι.

Ἀπεκάλυπτε νῦν, ἐν τῷ δείγματι τούτῳ τῆς εὐνοίας, τὸν δάκτυλον γυναικός. Καὶ σύνοφρος, ἐβαδίζε, πλήττων διὰ τῆς πτέρνης τὸ σαπωναλειφὲς ἔδαφος τοῦ πλοίου. Ἡ μορφή τῆς Σάρρας μετὰ τοῦ ὑπερηφάνου μετώπου τῆς, μετὰ τοῦ ἀπειλητικοῦ βλέμματός τῆς, ὡς ἔβλεπεν αὐτὴν ἐν τῷ πυρετῷ τῶν ὄνειρων του ὅτε ἦτο τετραυματισμένος, ἐνεφανίζετο αὐτῷ ἐπιμόνως, διώκουσα αὐτὸν διὰ σκωπτικοῦ γέλωτος.

Ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουεν αὐτῆς λεγούσης: — Ἡθέλησας νὰ μὲ ἀποφύγῃς. Πρὸ ἑνὸς ἔτους, ἐχώθης εἰς τὸ βάθος τῶν ἐρήμων τῆς Ἀφρικῆς, διεκύβευσας τὴν ζωὴν σου ὡς τρελλός, νομίζων ὅτι θὰ μού διαφύγῃς διὰ τῆς ἀποσπάσεως καὶ θ' ἀπαλλαγῇς τοῦ ζυγοῦ μου, διὰ τοῦ θανάτου ἡπατήθης. Σὺ μοι ἀνήκεις, οὐδὲν δὲ δύναται νὰ σ' ἀποσπάσῃ ἀπ' ἐμοῦ. Πᾶν μέσον θέλω μετέλθῃ, πᾶν στρατήγημα μηχανευθῇ, ὅπως σὲ βιάσω νὰ ἐπανέλθῃς. Δὲν θὰ κατορθώσῃς νὰ ἐκφύγῃς τὸ ἐπιτακτικὸν φίλτρον μου. Καὶ ἀποδείξεις εἶναι ὅτι τὴν πλείεον ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ὅτι ἐκάστη τοῦ ἔλικος στροφή σὲ φέρει πρὸς τὴν χώραν ἐν ἣ εἶμαι. Γινώσκεις ὅτι σὲ λατρεύω· δὲν ἐλησμόνησας δὲ τόσον ταχέως ὅτι καὶ σὺ μὲ ἠγάπησες. Θεώρησόν με, εἶμαι ὠραία. Μὴ ζῆτει ν' ἀποστρέψῃς τοὺς ὀφθαλμούς. Τὰ πάντα σοὶ ὀμιλοῦσι περὶ ἐμοῦ, πᾶσας τὰς ἀναμνήσεις ἔχω συμμάχους. Τὰ φιλήματά μου ἀκόμη καίουσι τὰ χεῖλη σου. Εἰσέδυσά ἐν σοὶ βαθέως, σὲ κατέχω, εἶσαι ὁ ἔρωσ μου, ἡ εὐδαιμονία μου, ἡ ζωὴ μου. Σὲ περιμένω, καὶ διὰ τῆς θελήσεώς μου ἐπανερχέσαι.

Ταραχθεὶς δὲ καὶ φριχάσας ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς σελίδος ταύτης τοῦ παρελθόντος, ὁ Σεβεράκ προσεπάθει νὰ στρέψῃ τὸ νοῦν του εἰς ἄλλας σκέψεις. Πλὴν ἡ Σάρρα ἀνεφαίνετο πάντοτε, κυριεύουσα αὐτὸν καὶ καταβάλλουσα τὴν ἀντίστασίν του. Ἐφριττεν ὑπ' ὀργῆς καὶ ἐν τινὶ ἐξάλλῳ παραφορᾷ, ὠμίλει εἰς τὸν φανταστικὸν τύραννόν του, λέγων αὐτῷ:

— Σὲ μισῶ, θὰ σοὶ ἀποδώσω διὰ πε-

ριφρονήσεως ὅ,τι μοὶ ἐπιδαφιλεύεις ἐκ τρυφερότητος. Μεταξὺ σοῦ καὶ ἐμοῦ δὲν ὑπάρχει πλέον κοινόν τι. Ἐρῶμαι ἄλλης, ἥτις εἶναι τόσον ὠραία, ὅσον εἶσαι βιαία, τόσον ἀγνή, ὅσον εἶσαι ἠδυπαθής. Ἐκείνη μὲν εἶναι ἡ παρθένος, ἡ ἀγνότης, ἡ χιῶν. Σὺ δέ, ἡ γυνή, τὸ πάθος, ἡ φλόξ. Ἀποστρέφω τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ σοῦ. Δὲν θὰ μὲ περιβάλλῃς πλέον διὰ τῶν γυμνῶν βραχιόνων σου, δὲν θὰ συμμερισθῶ πλέον τῶν θωπειῶν σου. Ἄφες με, φύγε. Καὶ ἂν σὺ ἦς ἡ αἰτία τῆς ἐπανόδου μου, δὲν θὰ μὲ ἴδῃς ὅμως. Οὐτὼν θέλεις τιμωρηθῆ, ὡς βιάσασα τὴν θέλησίν μου.

Ἀποκαμῶν ὁ Σεβεράκ ἀπεικοιμήθη βαθέως. Ὅτε ἐξηγήθη ὁ ἥλιος ἔλαμπε, καὶ ἡ παραλία τῆς Γαλλίας, πάλλευκος μὲ κηλίδας βαθέως πρασίνου, ἐξετείνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Τὴν μεσημβρίαν τὸ πλοῖον ἠγκυροβόλησεν ἐν τῷ λιμένι τοῦ Τουλόν, καὶ ὁ Σεβεράκ, τηλεγραφῆσας, ἔλαβε παρὰ τῆς μητρὸς του ἀπάντησιν, ἐν ἣ ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἐπληροφόρει αὐτὸν ὅτι ἀπήλαυε πλήρους υγείας καὶ ὅτι ἔχαιρεν ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῳ ἀφίξει του.

Ὁ Πέτρος ἀνεκουρίσθη ἀπὸ μεγάλου βάρους. Εἰσῆλθεν ἐκ δευτέρου εἰς τὸ τηλεγραφεῖον καὶ ἐπεμφε τῇ μητρὶ αὐτοῦ τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

«Αὔριον ἀφικνοῦμαι εἰς Bois-le-Roi. Ἄς μὴ γείνη γνωστὴ ἡ ἐπάνοδος μου εἰς τὸν πύργον Καναλέλ.»

Τὸ ἐσπέρας ἀνεχώρησε διὰ τοῦ σιδηροδρόμου.

ΙΔ'

Ἄνερχόμενος τὴν πλευρὰν τοῦ Bois le Roi, ἐν τῇ αὐτῇ ἀμάξῃ ἥτις εἶχε παραλάβει αὐτὸν πρὸ ἔτους ὁ Σεβεράκ ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ παρελθόντος. Ὁ βίος του ἦν στεῖρος συμβάντων κατὰ τὴν δωδεκάμηνον ἐν Ἀφρικῇ διαμονὴν του. Οἷα ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς μονοτόνου στρατιωτικῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀπύστου παραφορᾶς τῆς ἐν Παρισίοις βιώσεώς του. Ἐν τῇ εὐσυνειδήτῳ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντός του εἶχεν ἐπιρρωσθῆ. Ἡδυνήθη κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τῶν νυκτοφυλακῶν νὰ σκεφθῆ ἀνέτως. Κατεμέτρησε τὸ βάθος τῆς πτώσεώς του, ἔκριεν ἐαυτὸν αὐστηρῶς.

Ἐν τῷ πυρετῷ τοῦ κατὰ τῆς Σάρρας ἀγῶνός του, ἠσθάνθη δεινοὺς κλονισμούς. Ἡμύνηθη μανιωδῶς κατὰ τῆς βασκάνου ἰσχύος τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Ἄλλὰ πᾶσα ἀντίστασις αὐτοῦ ἐνίκαστο, πᾶσα ἐπάνοδος εἰς τὴν εὐθεταν ὁδὸν ἠκολοθεῖτο ὑπὸ νέου σφάλματος. Ὁ καταλαβὼν αὐτὸν δαίμων τῆς ἠδυπαθείας ἐδέησεν ὅπως καταβληθῆ διὰ τῆς παρεμβάσεως τῆς Λευκῆς, καίτοι ἐνόησε ὅτι ὀλίγην ἀξίαν εἶχεν ὅπως ἀπωθήσῃ τὴν Σάρραν, ὅτε ἠγάπησε τὴν Λευκὴν.

Διαφυγῶν ὅμως ὡς ἐκ θαύματος τὸν θάνατον, δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος.

Ὁ ἀσθενὴς καὶ εὐάλωτος Πέτρος τὸ ἀληθὲς παίγιον ἐν τῇ χειρὶ τῆς Σάρρας, ἔμεινε κατακεκλιμένος ἐν τῷ κοιμητηρίῳ

τοῦ μαρμποῦτ ἐπὶ πλακὸς τάφου μουσουλμανικοῦ.

Ὁ ἐπανερχόμενος εἶχε τὴν μορφήν, τὴν φωνὴν του, ἀλλ' ἄλλην καρδίαν, πλήρη ἀναλλοιώτου θελήσεως, ἡ εὐδαιμονία του δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ ἢ παρὰ τῇ Λευκῇ, ἀλλ' ἡ Σάρρα ἦν ὑπὲρ ποτε μεταξὺ τῆς νεάνιδος καὶ αὐτοῦ, ἀνυπέβλητον πρόσκομμα. Καὶ ἂν ὁ κόμης συνῆνε, νὰ δώσῃ τὴν ἀνεψιάν του εἰς τὸν ἀνευ περιουσίας καὶ οἰκογενειακοῦ ὀνόματος Πέτρον, πῶς ἤθελεν ἀκούσῃ τοῦτο ἡ Σάρρα;

Ὅστε τὸ πᾶν τετέλεσται, ἔπρεπε ν' ἀποδεχθῆ γενναίως τὴν θυσίαν καὶ νὰ στρέψῃ πᾶσας αὐτὰς τὰς σκέψεις, πᾶσαν τὴν φιλοδοξίαν ἐπὶ τοῦ σταδίου του.

Ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν ἐκστρατείαν, εἶχε παράσχη δείγματα τῆς νοημοσύνης καὶ τῆς ἀνδρείας του, δι' ὃ οὐ μόνον ἐξετιμήθη θεόντως ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων του, ἀλλ' ἔλαβεν ὑπόσχεσιν προβιβασμοῦ. Ἀπὸ τοῦδε ἀπέβλεπον εἰς αὐτόν, ὡς εἰς μέλλοντα ἀρχηγὸν τοῦ νεαροῦ στρατοῦ. Μετὰ τινος γλυκείας μελαγχολίας, λοιπὸν εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι θὰ ἔμεινε ἀγαμος, παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίαν Ἑλένην Δούκα. Ἀντίτιμον συνδρομῆς Σας καὶ 50 φύλλων «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων» ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Ἀσπας. Ἰω. Ἀποστολίδου. Συνδρομῆς Σας ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν. Ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. — κκ. Χρήστον Βασιλειάδην, Ὀδυσσέα Αντζολῖνον, Γεώργ. Κατσίμπαν καὶ Μιχ. Μαγκάκη. Συνδρομαί ἡμῶν ἐλήφθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν. — κ. Μ. Τ. Ζάκυνθο. Ἀδικίως δυσχερστήθητε. Τὸ μέτρον εἶνε γενικόν· εἴπομεν καὶ ἐγράψαμεν: οὐδεμία παραγγελία, ἔστω καὶ φιλική, ἐκτελεῖται, ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῆς. — κ. Ἐμμανουὴλ Φουντουλάκη, Κάϊρον. Ἐλήφθη τὸ ἐπιστράφην. Ἐπαρστήθητε νὰ ἀποστείλητε ἡμῶν ἀπ' εὐθείας, ἢ τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀνταποκριτῇ ἡμῶν κ. Π. Γρυτζάνῃ, φράγκα 30, ἀντίτιμον συνδρομῆς Σας Ε' καὶ ΣΤ' ἔτους, ἂν δὲν θέλετε τὸ ὄνομά Σας νὰ κομῆ, μεγάλοις γράμμασι, τακτικῶς τὸ Γραμματοκιβώτιον ἡμῶν. — κ. Κωνστ. Ι. Μηλιαράκη. Ἐστάλησαν ἀνὰ 7 φύλλα ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 517 μέχρι σήμερον. Ἐγράψαμεν. — κ. Γ. Δελαγραμμάτικαν. Φύλλα «Ἀπομνημονευμάτων» ἀπεστάλησαν. — κ. Ἰωάν. Κρίτην. Ἐλήφθησαν. «Δίκνα» ἀπεστάλησαν — κ. Πάνου Ε. Κοντογοῦρην. Φύλλα «Ἐκλεκτῶν» ἀπεστάλησαν. — κ. Γ. Στοῦδην. Ἐλήφθησαν φρ. 40. Ἐυχαριστοῦμεν Ἐγράψαμεν. — κ. Π. Ρατζηκόστηκαν. Ἐλήφθησαν φρ. 6, ἀντίτιμον 120 φύλλων «Ἀπομνημονευμάτων», ἅτινα ἀπεστάλησαν μετὰ «Δίκνων». — κ. Κ. Καμιολίνον. Ἀλεξανδρείαν. Ἐλήφθη τὸ ἐπιστράφην. Συμμορφωθῆτε, παρακαλοῦμεν, τῷ δελταρίῳ ἡμῶν πρὸς ἀποφυγὴν παραπόνων. — κ. Σοφίαν Ζαρρῆν. Ἐλήφθησαν, φρ. γ. 16, ἀντίτιμον συνδρομῆς Σας. Ἐυχαριστοῦμεν. Τὸ περισσεῦον ἐν ἐδόθῃ τῇ διευθύνσει τῆς «Ἐρ. τῶν Κυριῶν».

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης»

Ὁδὸς Πρασατείου ἀρ. 10.